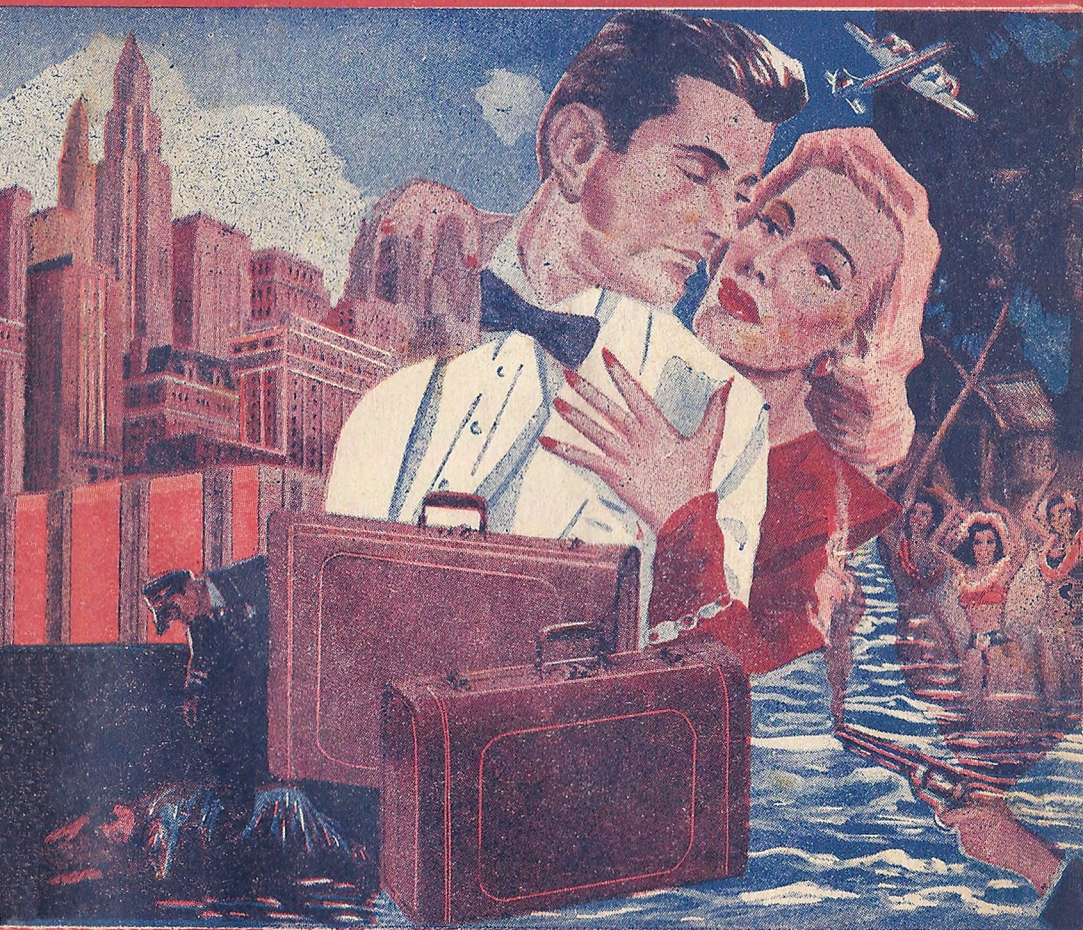

John Templar

DE GROOTSTE GENTLEMAN-GANGSTER

38 ct.
VOOR BELGIË
6 frs.

Nr. 60 * John Templar in de val

JOHN TEMPLAR

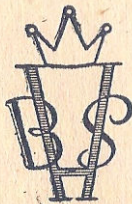
Belevenissen

van een

Gentleman-gangster

JOHN TEMPLAR IN DE VAL

UITGEVERSBEDRIJF

SPIJSTRAAT 9 - TELEF. 114096 - GIRO 532216

's-GRAVENHAGE

~~~~~

Iedere 14 dagen verschijnt een compleet verhaal

Alle rechten voorbehouden

Nadruk verboden

Abonnementsprijs

(bij vooruitbetaling per giro of postwissel)

voor Ned. voor België

Per half jaar (12 nummers) f 4.- frs 65.-

Per jaar (24 nummers) f 7.75 frs 125.-

Agent voor België:

DE INTERNATIONALE PERS - ANTWERPEN (BELGIE)

Kortemarkstraat 18 - Telefoon 395895 - P.C. 403672

~~~~~

HOOFDSTUK I.

Waarin Thomas Morgan in Wallstreet een hausse van bepaalde aandelen veroorzaakt blijkt te hebben en Ophelia haar rokje aantrekt.

Hoog boven de golven van de Atlantische Oceaan vloog de „Hurricane” in Westelijke richting de Nieuwe Wereld tegemoet. Een stralende zon stond als een machtig vuurwerk hoog aan de hemel en deed het slanke, zilverwitte toestel schitteren als een enorme briljant.

In de cockpit zat James Parker en de enorme handen van de reus lagen rustig op de stuurknuppel, die de koers van het vliegtuig bepaalde. Terwijl in de kleine, gerieflijke salon John Templar en Maryse Choisy met elkander zaten te praten. Kuantcheh, de dochter van Dr. Cheng, die bij de avonturier bescherming had gezocht, lag in haar hut te rusten; haar maag scheen niet voldoende bestand te zijn tegen een luchtreis.

Die morgen om tien uur waren ze van het particuliere vliegveld te Windsor opgestegen om naar New York te vliegen. De afstand — ongeveer 8000 kilometer — kon op zijn kortst in vier uren volbracht worden, aangezien de „Hurricane” een kruissnelheid van 2000 kilometer per uur kon bereiken. Aangezien de beide straalmotoren, die door atoomenergie gedreven werden, evenwel nog niet voldoende waren ingevlogen, had Templar bevolen dat James de snelheid niet boven de 1500 kilometer op zou voeren teneinde de motoren niet „over-de-kop” te draaien. Ook deze snelheid was echter nog groot genoeg en tegen vier uur in de namiddag zouden ze in Amerika kunnen landen.

Deze reis van onze vrienden had een tweeledig doel. Zoals bekend had Kuantcheh haar toevlucht gekozen in het huis van Templar, doch deze laatste vreesde, dat Dr. Cheng zich op zijn dochter zou wreken en daarom had hij het wenselijk geacht haar naar een veiliger oord te brengen, waar het meisje minder gevaar liep geweld aangedaan te worden. De keus was gevallen op de woning van Charles en Ophelia, die in New York een luxe

flat bewoonden en bovendien dikwijls te gast waren op het schitterende buitenverblijf van Ophelia's vader — Mr. Morgan — te Jones Beach, een klein eilandje voor de kust van Long Island.

De tweede rede van de reis onzer vrienden was van geheel andere aard. Tijdens een telefoongesprek, dat Templar enige dagen geleden met zijn vriend Charles gevoerd had, had de jongeman zijn oudere vriend verteld, dat zijn schoonvader — Mr. Morgan dus — de laatste tijd veel moeilijkheden ondervond van de zijde van een onbekende gangsterbende, die zijn bedrijven terroriseerde. Charles had niet in details kunnen treden en hem verzocht zo spoedig mogelijk naar New York te komen om de oude heer bij te staan in zijn strijd tegen de misdaad, die hem werd aangedaan.

— Ik vind het zo gek, merkte Maryse op, dat Charles je helemaal niet verteld heeft wat voor moeilijkheden Mr. Morgan precies ondervindt. Hij had je toch op zijn minst kunnen zeggen of er sprake was van chantage of iets dergelijks.

John Templar trok zijn wenkbrouwen op en keek zijn vriendin enkele ogenblikken zwijgend aan. Toen zei hij:

— En als Charles het nu zelf niet wist, hoe kon hij het mij dan vertellen

— Zelf niet weet? herhaalde Maryse. Maar dat is toch absurd. Als je schoonvader je vertelt, dat hij in moeilijkheden zit, dan vraag je toch op zijn minst wat voor moeilijkheden dat wel zijn en dan is het niets meer dan logisch dat hij je precies vertelt wat er eigenlijk aan de hand is. Of hij dreigbrieven ontvangt, of dat men zijn vrouw ontvoeren wil, of wat anders het ook zijn mag.

— De mogelijkheid is niet uitgesloten, dat Mr. Morgan werkelijk bang is voor de bende, die hem terroriseert en dat hij er met niemand over durft te spreken. Wij zijn in Engeland heus wel wat gewend op het gebied van de misdaad, maar vergeet niet, dat ze er in Amerika nog een schepje opdoen. Daar deinzen ze nu werkelijk voor niets terug.

— En de politie dan?

— Wellicht heeft Mr. Morgan niet de hulp van de politie in durven roepen, antwoordde Templar ernstig.

— Waarom niet? wilde Maryse weten.

— Wellicht zullen we dat vanavond horen, kindje. In elk geval heb ik me voorbereid op een taaie strijd op leven en dood met een machtige bende, die niet slechts Morgan terroriseert, maar nog een groot aantal andere Amerikaanse zakenlieden en industrieëlen. Ik houd er in ieder geval rekening mede, dat wij

voorlopig niet naar Engeland zullen terugkeren.

— Je schijnt het nogal zwaar in te zien, John, meende Maryse.

— Om je eerlijk de waarheid te zeggen doe ik dat ook, luidde het ontstellende antwoord. Als Morgan zijn schoonzoon niet precies heeft willen vertellen welke moeilijkheden hem kwelden, dan moet er ontegenzeggelijk iets ernstigs aan de hand zijn. Morgan is over het algemeen een taaie kerel, die niet weet wat angst is. Daarom juist bevreemdt het me, dat hij in dit geval toch angst ergens voor schijnt te hebben. Wat dit is weet ik natuurlijk nog niet, maar ik hoop het binnen weinige uren te kunnen vernemen.

Templar drukte zijn sigaret uit en stond op.

— Ga jij eens kijken hoe Kuantcheh het maakt, zei hij. Dan ga ik James even aflossen achter de stuurknuppel. Hij zit er nu al twee uur achter.

— Denk je om vier uur in New York te kunnen zijn, John? vroeg het meisje.

— Ongetwijfeld, antwoordde hij. Het is nu twee uur en we hebben het grootste deel al achter de rug. Ik zal eens aan James vragen waar we ongeveer zitten. Hij verliet het kleine salonnetje en begaf zich naar de cockpit, waar hij zich naast James in de stuurstoel liet zakken.

— Hoe is de stand, James? vroeg hij.

— Snelheid veertien honderd kilometer, hoogte vijf duizend meter, antwoordde James.

— Positie?

— 45°—12' Noorderbreedte, 46°—2' Westerlengte, antwoordde James.

— Dan zijn we aardig opgeschoten, zei Templar terwijl hij de kaart raadpleegde. Als het meeloopt kunnen we al voor viere landen.

— Welk vliegveld nemen we, sir? wilde James weten.

— Het lijkt me het beste, dat we naar New York vliegen en op La Guardia dalen. Ik wil evenwel nog proberen contact te krijgen met Mr. Houston alvorens te landen. Het is mogelijk, dat hij het wenselijk acht dat wij regelrecht naar Jones Beach vliegen.

— Hebt U Mr. Houston vanmorgen niet opgebeld, sir?

— Neen, ik heb er eerlijk gezegd niet aan gedacht dit te doen. Als je wilt kun je de machine aan mij overlaten, James. Ga wat rusten. Ik neem de knuppel wel van je over.

James gaf het stuur over aan zijn meester en verliet de cockpit om enkele ogenblikken uit te rusten. Templar schakelde de

automatische piloot in, stak een sigaret op en begon de kaart te bestuderen. De „Hurricane” vloog in gelijkmatig tempo in Westelijke richting, zonder dat iemand de machine bestuurde. Ver beneden hem dobberden kleine scheepjes op de rustige golven van de oceaan. Zo nu en dan vloog men over een groot passagiersschip en een enkele maal zag Templar een eskader bommenwerpers van de Amerikaanse luchtmacht onder zich doortrekken.

Zijn gedachten waren bij zijn oude vriend Charles Houston en diens jonge vrouw Ophelia, wier vader thans in grote moeilijkheden scheen te verkeren. Hij was daarom ook vast besloten de sympathieke heer Morgan met raad en daad bij te staan.

— o —

Diezelfde morgen had Mr. Thomas Morgan, de bekende Amerikaanse bankier en groot-industriëel, een bespreking belegd met de directeuren van zijn verschillende ondernemingen, die allen verenigd waren in het Morgan-concern, dat vele honderden millioenen dollars vertegenwoordigde.

In het veertig verdiepingen hoge Morgan-building aan Park Avenue zaten ruim twintig heren om een langwerpige tafel, die door Thomas Morgan gepresideerd werd.

— Mijne heren, begon de multi-millionair, ik heb U vanmorgen hier bijeen laten komen, omdat er op zeer korte termijn een belangrijke beslissing genomen zal moeten worden. Enkelen onder U weten reeds, dat ik reeds enkele maanden bezig ben om de Pennsylvanian Oil Company te kopen, doch tot dusver mocht het mij nog niet gelukken meer dan veertig procent van de aandelen in handen te krijgen. Een-en-vijftig procent van deze aandelen zijn in handen van de directeur, Louis Hafner, die de laatste maanden bezig is de olieprijs te drukken. Het is mij bekend, dat hij grote hoeveelheden olie verkoopt aan een buitenlandse regering, die aanzienlijk minder betaalt dan de geldende marktprijs. Louis Hafner is genoodzaakt dit te doen omdat hij praktisch geen afzetgebied voor zijn olie kan krijgen, hetgeen grotendeels te wijten is aan het feit, dat het algemeen bekend is, dat zijn tankschepen gedurende de oorlog verscheidene malen brandstof hebben geleverd aan Duitse en Japanse vlootten. Ik heb reeds verschillende besprekingen gevoerd met het International Oil Centre, dat mij volledige vrijheid van handelen heeft gegeven. Wij waren het er allemaal over eens, dat er maar een middel bestond om Hafner er van te weerhouden de olieprijs te verknoeien: door zijn bronnen en raffina-

derijen op te kopen. Inmiddels ben ik er in geslaagd ongeveer veertig procent van zijn aandelen op te kopen. Doch hij weigert de een-en-veertig procent, welke hij in handen heeft, op de markt te verkopen. Ik heb hem persoonlijk twintig procent boven de beurskoers geboden, doch hij houdt voet bij stuk. Ik weet echter, dat de Pennsylvanian Oil Company op het ogenblik in grote financiële moeilijkheden verkeert, ook al ten gevolge van de veel kleinere opbrengst van de olie en de bijproducten. Louis Hafner is doende gelden te lenen om zijn bedrijf weer op poten te helpen, doch de grote banken weigeren op zijn voorstellen in te gaan, ook al omdat ik hen allen heb laten waarschuwen. Zonder mijn toestemming krijgt hij bij geen enkele bank een aanzienlijk bedrag los. U moet goed begrijpen, dat de Pennsylvanian Oil Company niet gered kan worden met een millioen dollar, maar dat er minstens vijf-en-twintig millioen nodig zullen zijn om het bedrijf weer gezond te maken. Hafner schijnt evenwel niet van zijn standpunt te willen wijken en houdt zijn aandelen krampachtig vast. Een en ander is natuurlijk het gevolg, dat de koersen met de dag kelderen, en dat ze straks geen cent meer waard zijn. Tegen die tijd zijn ze voor ons evenwel ook waardeloos. Juist het feit, dat ik getracht heb zoveel mogelijk aandelen te kopen deed de koers aanmerkelijk stijgen. Doch er staat absoluut geen kapitaal tegenover deze koersstijging.

Thomas Morgan hield even op met spreken om een slok water te nemen. Hij stak een nieuwe sigaar op en vervolgde dan zijn toespraak:

— Ik kan U vertellen, dat Hafner enkele weken geleden, toen hij de hopeloze toestand begon in te zien, een New Yorkse gangster in de arm heeft genomen, die mij er van moet weerhouden verdere pogingen te ondernemen om de maatschappij in handen te krijgen. Het begon met verschillende dreigbrieven, die linea recta in de prullemand verzeild raakten. Vervolgens kreeg ik allerlei geheimzinnige telefoontjes van onbekende lieden, die me met de dood dreigden indien ik niet zou stoppen aandelen op te kopen. Ook hieraan gaf ik geen gehoor. Thans heeft men andere maatregelen genomen. Het is gebleken, dat enkele leidinggevende beambten uit mijn bankbedrijf dreigbrieven hebben ontvangen. Hetzelfde gebeurde met leidende personen uit andere bedrijven, die mij toebehooren. En toen dit niet scheen te helpen — mijn gehele staf verklaarde zich solidair — begon men invloed uit te oefenen op de arbeiders en het lager kantoorpersoneel. Men begon mensen uit mijn bedrijven weg te lokken, knuppelde hen neer, schreef hen dreigbrieven, ja, enkelen werden zelfs zo zwaar mishandeld, dat zij in ziekenhuizen

moesten worden opgenomen. Het gevolg hiervan was, dat talrijke arbeiders mijn fabrieken de rug toekeerden en liever droog brood schenen te eten dan het risico te lopen neergeknuppeld of vermoord te worden. Tot op de dag van vandaag heeft negen procent van mijn mensen de fabrieken en kantoren verlaten. Alle bedrijven draaien nog door, doch indien deze golf van terreur aanhoudt, zal ik binnenkort alle bedrijven moeten sluiten.

Een der aanwezigen stak zijn hand op ten teken dat hij iets in het midden wenste te brengen.

— Gaat Uw gang, Mr. Deyo, zei Morgan tot de directeur van Morgan's Conserven Fabrieken.

— Mr. Morgan, zei de man, zoals U bekend is heeft elf procent van mijn arbeiders het werk neergelegd. Ik zou U echter willen vragen of de politie niet in staat is aan deze terreur een einde te maken. Hebt U de politie nog steeds niet ingelicht omtrent de ware oorzaak van deze aanradingen en dreigementen?

Thomas Morgan tipte een witte askegel van zijn sigaar en schudde het grijze hoofd.

— Neen, Mr. Deyo, antwoordde hij. Tot nu toe heb ik de politie er nog steeds buiten gehouden.

— Maar waarom in vredesnaam? riep Deyo opgewonden uit. Dit is een zaak voor de justitie.

Thomas Morgan lachte schamper en haalde de vierkante schouders op.

— Dacht U werkelijk, dat de politie iets zou kunnen doen? vroeg hij.

— Als U haar de waarheid niet vertelt kan zij zeker niets ondernemen, luidde het antwoord van Mr. Deyo.

En de overige aanwezigen zaten instemmend te knikken.

— Ik trek nog liever een half miljoen uit voor een particulier detective bureau, antwoordde Morgan, dan de politie er in te mengen. Door dit laatste te doen maken wij er een publieke zaak van en dat wens ik juist te voorkomen. Ik wil beletten, dat de openbare aandacht juist op dit ogenblik gevestigd zou worden op onze activiteit. Het is in belang van alle producerende landen dat de Pennsylvanian Oil Company in andere, verstandiger handen overgaat. De leiding, welke Hafner aan het bedrijf geeft, schaadt iedere vorm van internationale economie.

— Waarom maakt U deze zaak niet aanhangig bij het Hoge Gerechtshof? vroeg Mr. Seymour, een der advocaten van het Morgan-concern. De Pennsylvanian Oil Company handelt in strijd met de bepalingen en het huishoudelijk reglement van het International Oil Centre.

Weer schudde de markante kop van Thomas Morgan heen en

weer, terwijl zijn grote handen boven zijn hoofd werden geheven.

— Wat zou ons dat helpen? riep hij uit. Door zulks te doen wordt het een langdurige civiele procedure, die nooit tot een einde komt. Een eventuele uitspraak zal misschien drie of vier jaar op zich laten wachten. Neen, er is maar één middel. Wij moeten Louis Hafner aan handen en voeten binden. We moeten zorgen, dat hij nergens meer een dollar loskrijgt. Hij zal in moeilijkheden komen met de loon- en salarisbetalingen, met de fiscus, met zijn leveranciers. Als wij niet zorgen, dat de Pennsylvanian Oil Company binnen een week op zijn rug ligt bestaat er een grote kans, dat wij ettelijke millioenen vergokken. Ik zal inmiddels zien wat ik persoonlijk kan bereiken, zorgt U er in die tussentijd voor, dat de werkzaamheden in de onder Uw leiding staande bedrijven zo veel mogelijk voortgang vinden en dat er zo min mogelijk onregelmatigheden voorkomen. Waarschijnlijk zal ik U tegen het einde van de week opnieuw bijeen roepen.

De vergadering werd geschorst tot over vijf dagen en iedereen verliet het gebouw om zo snel mogelijk naar de verschillende bedrijven terug te keren. Thomas Morgan begaf zich in gezelschap van zijn secretaris naar zijn privékantoor, waar hij zich in een lage fauteuil liet vallen, die voor het grote, glazen venster stond en van waaruit men een schitterend uitzicht had op de drukke Park Avenue.

Hij was nog maar nauwelijks gezeten of een van de telefoon-toestellen op het grote bureau begon te rinkelen. De secretaris nam de hoorn van de haak en luisterde. Enkele ogenblikken later nam hij het toestel op en droeg het naar de heer Morgan, die de hoorn van hem overnam.

— Uw schoonzoon, Mr. Morgan, zei de man.

— Hallo, Charles, ben jij het? zei Thomas Morgan. Wat is er aan de hand, dat je me opbelt.

— Oh, hallo, vader, antwoordde Charles Houston, ik heb juist een radiogram ontvangen van mijn oude vriend John Templar.

— John T., wilde Morgan herhalen, doch nog net bijtijds slikte hij de wereldberuchte familienaam in en zei:

— Oh, ja, ja, ik herinner me, dat hij enkele dagen naar je toe zou komen, hè.

— Precies, vader. Nu vraagt hij me vanuit de lucht waar hij moet landen.

— Wel, ik zou zeggen, laat hem naar Jones Beach komen dan kan hij op mijn eigen vliegveld landen. Ik ben toch van plan

vanavond naar Jones Beach te gaan. Ik zou willen voorstellen dat jij en Ophelia er ook heenkomen. Lijkt je dat geen goed idee?

— Uitstekend, vader, ik had al zo half en half gedacht, dat U dit zou antwoorden. Daarom heb ik John inmiddels al teruggeëind, dat hij naar Jones Beach moet komen.

— Oh, dat heb je al gedaan, hè? Wel, dat was een verstandig ding van je. Ik wil namelijk eens rustig met die vriend van je praten. Misschien is er iets voor hem te verdienen.

— Okay, vader, tot vanavond dan, zal ik maar zeggen. Ik zal zorgen, dat wij er voor het diner zijn.

— Okay, son, tot vanmiddag dan. . . .

Hij gaf de hoorn terug aan zijn secretaris en leunde achterover, terwijl hij geruime tijd in gedachten verzonken aan zijn sigaar bleef trekken. Dan wierp hij een blik op zijn polshorloge en stond op.

— Higgins, zei hij tegen zijn secretaris, zeg die afspraak met Senator Mitchel voor vanmiddag af en bel mijn vrouw om te zeggen, dat wij vanavond in Jones Beach dineren. Vraag haar dus in de loop van de middag daarheen te komen. Wij hebben enige gasten.

— Uitstekend, Mr. Morgan. U had eigenlijk vanavond een diner met de directie van de Pan American Airways.

— Het spijt me, maar dat kan niet doorgaan, zei Morgan nors. Probeer er maar iets op te vinden. Zeg dat ik ziek ben of desnoods al begraven. Ik ben vanavond voor niemand te spreken. Alleen in heel bijzondere gevallen mag je mij in Jones Beach opbellen.

— Jawel, sir.

— Laat dan nu mijn wagen voorkomen.

Om een uur precies stapte Thomas Morgan in de glimmende Cadillac, die voor de hoofdingang van het Morgan-Building stond te wachten en bestuurd werd door een geuniformeerde chauffeur, die opdracht kreeg zo snel mogelijk naar Jones Beach te rijden, waar de millionnair een schitterend landhuis aan de kust van de Atlantische Oceaan bezat.

Ongeveer op dezelfde tijd maakten Charles en Ophelia zich in hun flat in Fifth Avenue gereed om zich eveneens naar Jones Beach te begeven.

— Zei vader, dat hij met John wilde spreken? vroeg Ophelia aan haar echtgenoot.

— Dat zei hij, ja, antwoordde Charles, terwijl hij een felgekleurde Amerikaanse das omdeed. Ik vermoed, dat je vader tot over zijn oren in de moeilijkheden zit, vrouwtje, en dat hij om

de een of andere reden de politie er buiten wenst te houden en er de voorkeur aan geeft eens met John te praten. Misschien zal John hem kunnen helpen. Hij zei tenminste, dat er misschien iets te verdienen viel voor hem.

— Alsof John om geld verlegen zit, smaalde Ophelia, terwijl ze de rok van haar grijze tailleur aantrok.

— Dat kun je nooit weten, merkte Charles op. Ik vermoed wel niet, dat John op een paar duizend dollar zit te wachten, maar ik weet ook niet hoe hij de laatste maanden geboerd heeft. Dat zullen we vanavond allemaal wel in geuren en kleuren van hem vernemen. Ik ben benieuwd hoe zij er uitzien, John en Maryse.

— En James, voegde Ophelia er aan toe. We hebben ze bijna in een heel jaar niet gezien. In elk geval schijnt hij weer een of ander avontuur met Dr. Cheng beleefd te hebben want hij heeft Kuantchek ontmoet, die naar hem overgelopen is.

— Nou, als je klaar bent kunnen we gaan, Ophelia, zei Charles. Het is kwart over een en we kunnen dus gemakkelijk om een uur of half drie in Jones Beach zijn.

Weldra verlieten ook Charles en zijn jonge vrouw hun woning om zich in hun kleine two-seater naar het buitenverblijf van hun ouders, respectievelijk schoonouders te begeven.

Om even voor half drie draaide de kleine two-seater van Charles Houston de oprijlaan van het buiten van zijn schoonvader op en stopte even later voor het marmeren tordes, waar een geklede butler met bakkebaarden hen stond op te wachten.

Hij begroette het jonge echtpaar beleefd, nam het koffertje van Charles over en ging hen dan door de brede deuren voor naar binnen.

Aan de achterzijde van de villa vonden zij Thomas Morgan in de tuin, die aan de Atlantische Oceaan grenste. Het buiten stond op een rotsniveau, dat een tiental meters boven de zeespiegel uitstak en vanwaar men een indrukwekkend uitzicht had over deze onmetelijke watervlakte.

De begroeting was uiteraard hartelijk en joviaal en toen even later Mrs. Morgan zich bij het drietal voegde was het span weer compleet.

— Hoe laat verwacht je je vriend, Charley? vroeg de oude heer Morgan, die in een lichte pantalon en een gekleurd sport-shirt in een luie ligstoel lag.

— Ik vermoed dat hij tegen een uur of vier hier zal landen, vader, antwoordde de jongeman. Heeft U het grondpersoneel al instructies gegeven?

— Ja, dat is voor elkaar. Ze moeten me bovendien onmiddell-

lijk opbellen wanneer ze contact hebben met het vliegtuig. Dan rijden we er met de stationcar naar toe om hen op te halen. Met zijn hoevelen zijn ze?

— Met zijn vieren, vader, antwoordde Ophelia. John, Maryse, James en een Chinees kennisje, Kuantcheh genaamd.

— Nou, nou, het wordt hier anders aardig cosmopolitisch, meende Mrs. Morgan. Ik houd wel van dat internationale gedoe, hoor. Hebben jullie al geluncht?

— Ja, hoor, mama, antwoordde Ophelia. We kunnen het best uithouden tot het diner.

En zo vervolgde het gesprek zijn gewone gang over koetjes en kalfjes, zonder dat Thomas Morgan ook maar met een enkel woord repte over de moeilijkheden, die hem de laatste tijd bezig hielden....

— o —

HOOFDSTUK II.

Waarin Thomas Morgan er de voorkeur aan schijnt te geven zich languit op het grasveld uit te strekken en een oudere dame met begeleiding van gilletjes flauw valt.

Om precies kwart voor vieren landde de zilveren Hurricane van de avonturier op het particuliere vliegveld van Thomas Morgan in Jones Beach, waar de vier passagiers werden opgewacht en begroet door de uit vier personen bestaande familie Morgan. Het weerzien was ontroerend en uitbundig. Er werden kussen gegeven, handen gedrukt en klappen op schouders gelanceerd en nauwelijks was het achttal in de grote station-car gezeten of van weerszijden werden de vragen afgevuurd.

— Kom, kom, kinderen, vermaande Thomas Morgan zijn dochter en schoonzoon. Kunnen jullie dan niet eens wachten tot we op ons gemak thuis zitten? Je vraagt jullie vrienden de kleren van het lijf.

— Wel, Mr. Morgan, zei Templar, wij zijn niet minder benieuwd naar de toestand in Huize Houston. We hebben elkaar in een klein jaar niet gezien en er zal dus wel het een en ander te vertellen zijn.

— Dat wil ik graag geloven, maar voor U naar de verhalen van mijn kinderen gaat luisteren, Mr. Templar, zou ik toch graag een half uurtje beslag op U willen leggen. Er zijn enkele dingen, welke ik met U wenste te bespreken. Ik hoop, dat dit mogelijk zal zijn.

— Maar vanzelfsprekend, Mr. Morgan, antwoordde Templar. Wij zijn Uw gasten en het is dus niets meer dan billijk dan dat U beslag op mij legt.

— Oh, ik zal U slechts een half uurtje nodig hebben.

— Ik sta volkomen tot Uw dienst, Mr. Morgan, antwoordde Templar ernstig, terwijl hij de grijze man naast zich een ernstige blik toewierp. We zullen nog gelegenheid te over hebben om te zwemmen en te tennissen, denk ik.

Toen stopte de wagen voor het bordes en stapten de passa-

giers uit om zich door de butler Boris te laten verwelkomen. De bagage werd uitgeladen en enkele minuten later zat het vollige gezelschap onder de grote, gekleurde parasollen op het grasveld te genieten van de frisse Oceaanwind en verkoelende dranken, die door Boris geserveerd werden en met graagte door de gasten aanvaard.

Het duurde evenwel niet lang of Thomas Morgan stond op zijn ligstoel en gaf John Templar een gemoedelijk klopje op diens schouder ten teken, dat hij de tijd voor een vertrouwelijk onderhoud gekomen achtte.

De beide mannen zonderden zich verontschuldigend af van het gezelschap en begaven zich naar een kleine oase, bestaande uit een viertal in bloei staande bomen, welke zich op enkele tientallen meters van het overige gezelschap bevond.

Hier liet Thomas Morgan door Boris een schommelbank aanrukken en de beide mannen namen plaats. Nadat eerst sigaren waren opgestoken en Boris een fles whiskey, een syphon en glazen gebracht hadden, keek Morgan zijn gast strak in de ogen en zei:

— Mr. Templar, het ligt geenszins in mijn bedoeling om tijdens Uw vakantie beslag te leggen op Uw tijd, doch de reputatie welke U geniet als bevechter der misdaad hebben mij er toe gedreven U een min of meer zakelijk voorstel te doen. Zoals U van Charles reeds vernomen hebt bevind ik mij momenteel in verschillende moeilijkheden, die mij 's nachts uit de slaap houden en mij overdag in mijn drukke werkzaamheden storen.

Thomas Morgan vertelde de avonturier precies welke methoden de directie van de Pennsylvanian Oil Company toepaste om te verkomen, dat het bedrijf in handen van Morgan over zou gaan. Toen hij uitgesproken was, vroeg Templar:

— Mr. Morgan, U moet mij goed begrijpen wanneer ik U de volgende vraag stel: Ik weet, dat U in de vele jaren, die achter U liggen had gewerkt hebt en vele bedrijven tot U hebt getrokken. Hieruit is het machtige Morgan-concern ontstaan, dat op velerlei gebied een monopolie bezit in de Verenigde Staten. Is Uw verlangen om de Pennsylvanian Oil Company tot U te trekken louter en alleen gefundeerd op een nieuw monopolie-plan, op een nieuwe trust-vorming?

— Neen, geenszins, antwoordde Morgan oprecht. Ik zou er nooit over gedacht hebben de Pennsylvanian Oil Company tot mij te trekken indien deze maatschappij niet gehandeld had in strijd met de strenge bepalingen van het International Oil Centre, dat verbiedt de olie beneden vastgestelde prijzen te verkopen. Uiteraard varieëren deze prijzen wel lichtelijk naar ge-

lang de economische en maatschappelijke toestanden van het land, waar zij vandaan komt. Ik bezit zelf een groot aantal bronnen in Pennsylvania, niet ver van die van de P.O.C. (Pennsylvanian Oil Company). De bronnen van de P.O.C. bevinden zich in de omgeving van Stoneboro, ongeveer honderd kilometer ten Noorden van Pittsburgh. Die van mij liggen enkele kilometers verderop in de buurt van Oil City en Titusville. Mijn bronnen zijn veel rijker en uiteraard winstgeverder dan die van de P.O.C. en ik heb dus nooit enige last van hen gehad. Doch wanneer zij ver beneden de prijs gaan verkopen aan een buitenlandse mogendheid, dan moet ik mij met alle mogelijke middelen hiertegen verzetten. Ik heb getracht de aandelen van de P.O.C. op te kopen, doch ik ben er niet in geslaagd meer dan veertig procent in handen te krijgen, waardoor hun koersen aanmerkelijk verhoogd zijn. Louis Hafner bezit zelf 51% van de aandelen en de andere negen procent berusten in handen van rijke lieden in de omgeving. Er circuleerde nooit meer dan veertig procent op de beurs in Wall Street. Door de veel kleinere opbrengst van hun olie kwam de P.O.C. al spoedig in geldverlegenheid en Hafner probeerde overal enkele millioenen los te krijgen, hetgeen ik heb kunnen verhinderen. Hij weet dat hij ten gronde gericht is indien hij niet op mijn voorstel ingaat en zijn aandelen aan mij verkoopt tegen een veel hogere koers dan de reële waarde, die ik hem geboden heb. Daarom probeert hij nu met behulp van een gangsterbende mijn florerende bedrijven te terroriseren en te saboteren. Negen procent van mijn arbeiders hebben het werk neergelegd en als deze terreur nog enige weken aanhoudt kan ik al mijn bedrijven wel sluiten. Ik voeg er onmiddellijk aan toe, dat ik het veel langer uit kan zingen dan Hafner, en dat hij uiteindelijk toch naar de kelder gaat, maar wanneer mijn bedrijven enkele maanden gesloten zouden blijven, betekent dit een verlies van vele tientallen millioenen, waartegen mijn aandeelhouders in opstand zouden komen.

— Maar waarom hebt U de politie niet in deze zaak gekend? wilde Templar weten.

— Die vraag had ik verwacht, Mr. Templar. Hier hebt U mijn antwoord: in de eerste plaats staat de politie zo dikwijls machteloos tegenover de talrijke gangsterbenden, die ons land terroriseren, zodat ik vrees, dat hun interventie in deze ook wel vruchteloos zal blijven. Bovendien hebben ze mij bedreigd mijn vrouw en dochter te vermoorden indien ik de politie in deze zaak mengde. U weet, dat ik mijn dochter en vrouw aanbid en dat ik hen niet zou willen opofferen voor alle millioenen op de wereld. Daarom ben ik bijna gedwongen gelaten toe te zien en

willens en wetens de productie van mijn bedrijven en daarmee de inkomsten te verminderen. Tot dusver hebben zij zich alleen nog maar vergrepen aan de arbeiders en het lager kantoorpersoneel, doch wanneer zij merken, dat mijn bedrijven toch blijven draaien nemen zij hun toevlucht tot daadwerkelijke sabotagemaatregelen. Zij kunnen dit heel gemakkelijk doen door enkele arbeiders uit mijn bedrijven met veel geld om te kopen en hun de productie in de war te laten sturen, machines onklaar maken, ongelukken veroorzaken en wat al niet meer.

— En nu verlangt U van mij, dat ik een einde zal maken aan deze nachtmerrie? vroeg Templar.

— Ja, daar kwam mijn voorstel zo ongeveer op neer, Mr. Templar. Ik dacht, dat een dergelijke zaak juist een kolfje naar Uw hand was en het spreekt vanzelf, dat ik U rijkelijk zal belonen. Laten we zeggen... eh... een half miljoen dollar indien U er in slaagt deze terreur te doen stoppen.

— Ik zal die half miljoen dollars gaarne accepteren, Mr. Morgan, antwoordde Templar. Weliswaar niet voor mijzelf, maar ik loop al enige tijd rond met het plan om ergens in Engeland een kinderkliniek voor oogziekten op te richten, doch de gelden ontbraken mij op het ogenblik, omdat ik al een groot deel van mijn vermogen onlangs besteed heb aan het laten bouwen en inrichten van een half dozijn kinder-kolonies, waar de armste kinderen uit de grote steden zes weken vakantie kunnen genieten.

— Uitstekend en prachtig werk doet U, Mr. Templar, complimenteerde Thomas Morgan. Welnu, indien U er in slaagt deze nachtmerrie te verdrijven en mijn bedrijven weer normaal te laten marcheren leg ik er van mijn kant persoonlijk nog een half miljoen bij voor die kliniek.

— Geweldig, riep Templar enthousiast uit. Dat betekent dus een miljoen dollar. Welnu, voor zo'n bedrag ga ik onmiddellijk aan het werk. Deze affaire is begonnen met het schrijven van dreigbrieven en geheimzinnige telefoontjes, niet waar? Welnu, waar hebt U die brieven?

— Die brieven? vroeg Thomas Morgan. Die heb ik allemaal weggegooid. In de prullemand of in de kachel. Wat zou ik er mee moeten doen?

— U had ze op zijn minst kunnen bewaren als bewijsmateriaal. Het zou niet onmogelijk geweest zijn, dat ik uit het poststempel, het handschrift, het papier en zo de afzender had kunnen afleiden. Het is werkelijk jammer, dat U die brieven weggegooid hebt.

— Hebt U een ander plan? wilde Thomas Morgan weten.

Templar schudde bedenkelijk het hoofd en trok in gedachten aan zijn sigaar. Zijn blikken verloren zich in het blauwe water van de Atlantische Oceaan en schenen achter de wazige horizon weg te zinken in vergetelheid.

— Neen, zei hij nauwelijks hoorbaar. Ik zou niet weten van welke kant ik moet beginnen. . . .

Op dat moment kwam Boris over het grasveld in hun richting en op twee meter afstand bleef hij beleefd staan wachten.

— Is er iets, Boris? vroeg Morgan.

— Er is telefoon voor U, sir, antwoordde de butler.

— Wie is het?

— Mr. Ramsay, sir.

— Goed, ik kom, antwoordde Thomas Morgan, en tot Templar zei hij: Ramsay is de directeur van de Morgan Air Lines, mijn kleine luchtvaartonderneming, die een geregelde dienst onderhoudt tussen New York en Florida om de heren van Fifth Avenue naar hun zomerpaleizen te brengen. Een ogenblikje, alstublieft.

— Gaat Uw gang, Mr. Morgan, zei Templar opstaand.

De millionair verwijderde zich snel in de richting van het landhuis en keerde niet dan na een kwartier terug. Toen stond zijn gezicht ernstiger dan voorheen en zijn houding was iets minder recht. Langzaam kwam hij op de avonturier toe, zijn armen slap langs het lichaam en met lome schreden. Templar zag, dat Morgan zojuist een ernstige schok had gekregen en hij kwam hem hulpvaardig tegemoet. Toen zakte Thomas Morgan in elkaar. Het zware lichaam van de Amerikaan lag roerloos op het groene grastapijt, terwijl Boris ijlings de dokter waarschuwde. . . .

— o —

De DC-4 van de Morgan Air Lines draaide voor het platform op het New Yorkse vliegveld La Guardia en de stalen trap werd voor de deur van de cabine gerold. De luidspreker verzocht de passagiers voor het toestel voor Miami zich aan boord te begeven en even later liepen een twintigtal dames en heren in de richting van de grote zilveren vogel. Het waren merendeels rijke zakenlieden of industriëelen, die in New York of in de omgeving woonachtig waren, en zich voor kortere of langere tijd naar hun zomerpaleizen in het zonnige Florida begaven.

Om klokslag twaalf uur werden de blokken voor de wielen weggetrokken; de trap werd weggerold en de motoren begonnen op topcapaciteit te draaien. Dan gleeed de machine langzaam

voor het platform weg en taxiede rustig in de richting van de startbaan waar hij bleef wachten op het vertreksein uit de commandotoren. Even flitste de seinlamp, dan ronkten de motoren op maximumtoerental en schoot de D.C.-4 vooruit. Steeds sneller ging het vooruit. Dan verhief de vogel zich, het landingsgestel werd ingetrokken en het gevaarte steeg langzaam omhoog, de aarde steeds verder beneden zich latend.

De passagiers maakten hun riemen los en begonnen zich op hun gemak te installeren. De een nam een krant of tijdschrift, de ander stak een sigaret of sigaar aan en weer anderen begonnen met elkaar te praten.

Inmiddels begonnen de beide stewardessen de lunch gereed te maken. Er werd koffie geserveerd, een koude, smakelijke maaltijd, gevolgd door allerhande verfrissingen.

De DC-4 vervolgde rustig haar weg door het luchtruim. Ver beneden haar tekende zich de grillige kustlijn af van de Staat New Jersey met de vele kleine eilandjes, die als moedervlekken in het blauwe water van de Atlantische Oceaan dreven.

Om half twee vloog men over het grote marinestation Norfolk in de Staat Virginia en dan ging het enkele honderden kilometers boven land verder, over het Oostelijke deel van North Carolina om bij Cape Lookout weer in zee te steken en de grote sprong van ongeveer twaalf honderd kilometer over de Atlantische Oceaan te maken.

Het zal ongeveer kwart voor vijf geweest zijn toen het vliegtuig zich ongeveer tweehonderd kilometer uit de kust bevond ter hoogte van de stad Jacksonville. Een van de stewardessen had voor een vrouwelijke passagier een klein koffertje uit het bagageruim moeten halen toen zij in deze kleine bergplaats een vreemd geluid had gehoord. Er tikte iets en het duurde niet lang of zij had vastgesteld, dat het getik uit een klein, vierkant pakje kwam, dat tussen de andere koffers en tassen in stond.

Even dacht ze er aan, dat iemand misschien een wekker had meegenomen, doch het volgend ogenblik schoot de werkelijkheid door haar brein. Er bevond zich een helse machine aan boord, een tijdbom, die elk ogenblik tot ontploffing zou kunnen komen. Radeloos van angst verliet ze het ruim en ijde als een bezetene door de cabine naar de cockpit zonder de passagiers iets van haar opgewondenheid te laten merken.

Ze rukte de deur van de cabine open en riep:

— Paul, er ligt een tijdbom in het bagageruim....

De eerste piloot schoot als door een adder gebeten in zijn stuurstoel omhoog en duwde onwillekeurig tegen de stuurknuppel, waardoor de machine een plotseling looping maakte en

omlaag dook. Onmiddellijk had de officier de machine evenwel weer in bedwang en terwijl hij het meisje aankeek vroeg hij:

— In het bagageruim, zeg je? Een tijdbom? Weet je dat zeker?

— Natuurlijk, Paul, ik heb duidelijk de wekker horen tikken. Toe, we moeten iets doen, we kunnen toch niet met zijn allen uit elkaar springen. Je moet het ding over boord gooien.

Hij gaf de stuurknuppel over aan de tweede piloot en beval deze onveranderd de normale koers te volgen. Dan hees hij zich overeind en volgde het meisje naar achteren om zich te overtuigen, dat zij niet aan hallucinaties leed. Nog geen minuut later staarde hij zelf met een bleek gezicht en met gespannen zenuwen naar het kleine pakje, dat daar tussen de lederen koffers stond.

— Vooruit, Helen, beval hij, houd de deur open en laat me er door met dat ding. Hij greep met beide handen het kleine, in papier verpakte pakje en liep er mee de cabine in.

— Doe de cabinedeur open, beval hij, en stoor je niet aan de passagiers.

Met veel moeite gelukte het het meisje de deur van de cabine te openen. Terwijl het zweet hem tappelings van het voorhoofd gutste keek hij toe. De deur sloeg open en onmiddellijk vloog het pakje naar buiten.

Enkele passagiers hadden het vreemde gedrag van de piloot en de stewardess bemerkt en hun medepassagiers gewaarschuwd. Iedereen verhief zich nu van zijn plaats en wilde naar achteren komen, doch de piloot liep hen tegemoet en hield hen tegen.

— Er is niets aan de hand, dames en heren, zei hij, trillend op zijn benen. Ik verzoek U vriendelijk, doch dringend Uw plaatsen weer in te nemen.

De passagiers schenen gerustgesteld en gingen weer zitten, doch hun blikken bleven gericht op de man in uniform, die met veel moeite er in slaagde de cabinedeur weer te sluiten.

Toen klonk er een verschrikkelijke knal. Door het raam kon men achter zich en ver in de diepte een geweldige waterzuil omhoog zien spuiten. Het leek op een enorme paddestoel, die zich vanuit de oceaan verhief.

Een der passagiers scheen het begrepen te hebben.

— Maar, commandant, riep hij, dat was een tijdbom, die U naar buiten hebt geworpen.

Commandant Paul Norwood zette zijn witte pet af en wiste zich het klamme zweet van het voorhoofd. Hij keek zijn passagiers een voor een aan en zei toen langzaam:

— Ja, inderdaad, dat was een tijdbom. Onze stewardess ont-

dekte het ding in het bagageruim. Het is aan haar te danken, dat wij op dit moment nog in leven zijn.

Er klonken verschillende gillette en een oudere dame viel flauw. Commandant Norwood stak een sigaret op, hetgeen in strijd was met de voorschriften, en hij vervolgde:

— Ik weet niet wat dit te betekenen heeft, doch ik zal het onmiddellijk aan het vliegveld laten doorseinen. Het spreekt vanzelf, dat niemand het vliegveld van Miami mag verlaten alvorens de politie hiertoe toestemming heeft gegeven.

Toen trok hij zich snel terug in de cockpit om verder verschoond te blijven van allerlei nieuwsgierige, en stomme vragen.

Terwijl hij de stuurknuppel weer van de tweede piloot overnam zei hij tegen deze:

— Neem de passagierslijst eens, Phil, en tel eens hoeveel personen er op staan.

De tweede piloot nam de lijst uit een map en begon te tellen.

— Twee-en-twintig, zijn het er, antwoordde hij even later.

— En volgens Helen zijn er maar een-en-twintig aan boord, vervolgde Paul. Roep Helen eens hier.

Enkele ogenblikken later keerde Phil met Helen in de cockpit terug.

— Weet je zeker, dat er maar een-en-twintig passagiers aan boord zijn, Helen, vroeg de commandant.

— Absoluut zeker, antwoordde het jonge meisje. Ik heb ze onmiddellijk na het vertrek geteld, en ik heb het kunnen controleren aan het aantal koffie en lunches die uitgegaan zijn. Hoezo?

— Omdat er twee-en-twintig passagiers op de lijst staan, antwoordde Paul.

— Gunst, dat gebeurt wel meer, Paul. Hoe dikwijls komt het niet voor, dat er een of meer passagiers verstek laten gaan.

— Zeker, dat ben ik onmiddellijk met je eens. Maar juist nu valt het me op, dat er juist een passagier niet verschenen is.

— Bedoel je . . . dat die tijdbom als bagage van de niet verschenen passagier aan boord is gekomen? vroeg Helen.

— Precies, dat bedoel ik, gaf Paul toe. Enfin, ga maar terug naar de gasten. Ik zal onmiddellijk Miami waarschuwen en de politie naar het vliegveld laten komen en een kort rapport naar New York sturen.

Het bericht werd om kwart over vijf op het vliegveld van La Guardia ontvangen en onmiddellijk belde de vertegenwoordiger van de Morgan Air Lines het hoofdkantoor van de luchtvaartmaatschappij in New York op. Daarop greep Mr. Ramsay de

telefoon en belde Thomas Morgan in Jonas Beach, met het reeds vermelde gevolg.

Kort voordat de lijfarts van Thomas Morgan op het buiten verscheen, kwam de millionnair weer tot bewustzijn. Men had een grote parasol boven hem geplaatst zodat de zieke geen last zou hebben van de brandende zonnestralen. Hij opende de ogen en keek om zich heen naar de personen, die om hem heen stonden. Toen greep hij de hand van Templar, die zich voorover gebogen had, en dwong de avonturier op zijn knieën te gaan liggen.

Templar bracht zijn oor vlak bij de mond van Thomas Morgan en fluisterend zei deze:

— Bel onmiddellijk Mr. Ramsay op, de directeur van de Morgan Air Lines en vertel hem, dat je mijn particulier detective bent. Laat hij je nauwkeurig herhalen wat hij mij gezegd heeft en vertel hem, dat ik onwel geworden ben.

— Okay, Mr. Thomas, het komt in orde, antwoordde Templar.

De avonturier verwijderde zich en liet zich door Boris met het hoofdkantoor van Morgan's luchtvaartmaatschappij verbinden. Precies zoals Morgan geadviseerd had handelde Templar. Hij stelde zich voor als Sir Neville Carlisle, de particulier-detective van Morgan, en verzocht hem nauwkeurig te herhalen hetgeen hij tegen zijn patroon gezegd had.

— Wel, Sir Neville, onze agent op La Guardia kreeg kort geleden een radiografisch bericht van ons lijntoestel, dat op weg is naar Florida. Er bevond zich een tijdbom aan boord, die tijdig door een van de stewardessen ontdekt en door de commandant van het toestel naar buiten gewerkt werd. De bom explodeerde zodra zij op het water terecht kwam. Verder stond er in het radiogram, dat er twee-en-twintig passagiers op de lijst stonden, doch dat er slechts een-en-twintig aan boord waren. Hij heeft inmiddels de politie van Miami laten waarschuwen.

— Is Miami het doel van de reis? vroeg Templar.

— Jawel, sir, het had om zes uur in Miami moeten landen. Volgens de commandant van het toestel is er geen vertraging geweest en zullen zij op tijd neerstrijken.

— Kunt U mij niet opgeven wie de ontbrekende passagier is?

— Neen, sir, dat is ons nog niet bekend.

— Ik dank U, Mr. Ramsay, antwoordde Templar, en hij verbrak de verbinding.

In gedachten keerde hij naar het grasveld terug. De dokter had Morgan met behulp van Charles en James in een ligstoel gelegd en was bezig hem een medicijn toe te dienen. Hij zag er al veel beter uit dan enkele ogenblikken geleden. De kleur op

zijn wangen was teruggekeerd en zijn ogen stonden minder flauw.

Thomas Morgan beduidde iedereen weg te gaan en hem frisse lucht te geven, doch Templar hield hij achter.

— Hebt U Ramsay gesproken, Mr. Templar? vroeg hij belangstellend.

— Ja, ik heb het gehoord.

— Zo. Kunt U begrijpen, dat het even een schok voor me was na al die narigheid, die ik nu al gehad heb.

— Ik begrijp het volkomen, Mr. Morgan. Om U de waarheid te zeggen ben ik van plan om onmiddellijk op te stijgen met mijn vliegtuig en naar Miami te vliegen. Ik zou graag Charles mee willen nemen, als U er geen bezwaar tegen hebt.

— Dat vind ik geweldig, Mr. Templar, riep Morgan enthousiast uit. U laat er tenminste geen gras over groeien. Denkt U in Miami iets te kunnen bereiken?

— Anders zou ik er niet heengaan, Mr. Morgan, was het antwoord van de gentleman-inbreker en -avonturier. U hebt er dus geen bezwaar tegen, dat ik Charles meeneem?

— Niet in het minst, Mr. Templar. U bent gewend met elkaar samen te werken en ik zou niets liever willen dan dat deze ellendige gebeurtenissen nu eindelijk eens een einde nemen.

— Goed, dan neem ik nu afscheid van U, Mr. Morgan. Indien nodig zal ik U vanavond nog vanuit Miami opbellen.

— Ik wens U veel succes toe, Mr. Templar, en . . . behouden terugkeer.

— Dank U, en het beste met Uw gezondheid. Ik zou me maar een paar dagen rustig houden en niet naar New York gaan.

Toen liep hij naar het gezelschap, dat verderop zat en zei tegen Charles:

— Ga je mee, ouwe jongen? Er is werk aan de winkel.

Charles' gezicht klaarde als bij toverslag op en in een wip was hij overeind.

— Is er iets aan de hand? vroeg hij.

— Er werd een tijdbom in een van je schoonvader's vliegtuigen gevonden. Het toestel was op weg naar Miami. Wij gaan daar ook heen . . . als je wilt tenminste.

— Willen? herhaalde de jongeman enthousiast. Man, niets liever dan dat.

— Zeg, John, zei Ophelia bezorgd, ben je alleen hier naar toe gekomen om Charles eens in een of ander avontuur te betrekken?

Templar keek haar ernstig aan en antwoordde toen:

— Wat wij nu doen, Ophelia, doen wij in het belang van je vader.

Toen liep hij naar Maryse, gaf haar een kus en zei:

— Ik bel je vanavond wel even op, hoor. Morgen zijn we wellicht weer terug.

— Zul je voorzichtig zijn, John?

— Heb je me wel eens onvoorzichtig gezien?

Toen lachte ze hem toe.

— James, zei Templar, kom, vooruit, jij gaat ook mee. We vormen nu eindelijk weer eens het oude bekende ploegje van weleer.

Er werd snel afscheid genomen en Maryse en Ophelia reden de drie mannen met de station-car naar het vliegveld vanwaar zij een half uurtje later opstegen. Charles ging achter de stuurknuppel zitten toen de machine eenmaal voldoende hoogte had gekregen en hij sprak zijn verbazing uit over de geweldige verbeteringen, die in deze Hurricane waren aangebracht. Uitgelaten als een schooljongen liet hij de snelheidsmeter tot achttienhonderd kilometer oplopen en steeg langzamerhand tot vier duizend meter.

— Geweldig, John, nu eindelijk weer eens met zijn drietjes op stap te kunnen gaan. Ik heb een schat van een vrouw, John, dat weet je wel, maar af en toe heb ik heimwee naar de dagen van vroeger, toen we er met zijn drieën op uittrokken.

— Dat kan ik me levendig voorstellen, Charley, antwoordde Templar. In feite ben jij evenmin als ik een man voor het huwelijk. Al moet ik er aan toevoegen, dat je je uitnemend in je lot weet te schikken.

— Kom, kom, je moet het huwelijk niet als een kwelling bezien. Maryse en jij zijn ook practisch getrouwd en toch zeg je het avontuur niet vaarwel.

— Dat komt, omdat we practisch getrouwd zijn, Charles, en niet wettelijk. Nu heb ik nog steeds een overwicht over Maryse. Zodra ik voor de burgerlijke stand „ja” gezegd zou hebben zouden de bordjes verhangen worden. Zo is het ook bij jou. Ophelia vond, dat je nu voldoende geavonturierd had en dat het tijd werd om kippen te gaan fokken. En Charles gehoorzaamde als een brave kostschooljongen.

Charles schoot onwillekeurig in de lach en zei:

— Wacht maar, ouwe jongen, jij trapt er ook nog wel eens in, hoor.

— Maar toch niet voordat ik voor honderd procent hulpbehoevend ben, Charley. Voor die tijd gaat John Templar niet met pensioen.

De afstand New York—Miami, die ongeveer negentien-honderd kilometer bedroeg, werd in vijf kwartier afgelegd, en om precies kwart voor achten landde de Hurricane op het vliegveld van Miami, waar een vertegenwoordiger van de Morgan Air Lines hen op stond te wachten.

— Mijn naam is Marlinton, gentlemen, zei de man, die gekleed was in een wit uniform. Mr. Morgan heeft mij persoonlijk opgebeld om Uw komst aan te kondigen. Mag ik U voorgaan naar ons kantoor. Daar zijn ook de bemanning en de passagiers, die door de politie worden ondervraagd.

James sloot de machine af en toen volgden de drie mannen Mr. Marlinton naar het kantoor van de Morgan Air Lines, waar de voltallige bemanning van de DC-4 — zes in getal — alsmede de een-en-twintig passagiers aan een politieel verhoor werden onderworpen.

Mr. Marlinton stelde de nieuwaangekomenen voor aan Captain Milton van de Staatspolitie:

— Dit is Sir Neville Carlisle, Captain, de particulier-detective van Mr. Morgan; en dit is Mr. Charles Houston, de schoonzoon van Mr. Morgan. En dit is Mr. James Parker, een assistent van Sir Neville.

— Uw naam is mij niet geheel onbekend, Sir Neville, zei Captain Milton. Ik herinner mij, dat U betrokken bent geweest in de Octopus-affaire, en dat U verscheidene malen de strijd aangebonden hebt tegen de Chinese misdadiger Dr. Cheng. U hebt uitstekend werk geleverd, en ik zou blij zijn wanneer U ons enige opheldering zou kunnen geven in deze aangelegenheid. U kent de feiten?

— Ik heb ze vernomen uit de mond van Mr. Ramsay, de directeur van de maatschappij. Doch ik wilde wel eerst graag enige woorden wisselen met de commandant van het toestel.

— Dat kan natuurlijk, antwoordde Captain Milton. Commandant Norwood, zou U met Sir Neville in het vertrek hier naast willen gaan en Sir Neville vertellen wat U mij verteld hebt?

Commandant Norwood, de gezagvoerder van de bedreigde DC-4, kon Templar echter niet meer vertellen dan deze al wist en na nog enige vragen gesteld te hebben aan de stewardess Helen, keerde hij naar de politie-officier terug, die inmiddels een aanvang had gemaakt met het ondervragen van de passagiers.

Templar liep de passagierslijst door en las de aangekruiste namen. Eén naam was evenwel niet aangekruist, en dat was de naam van Mr. Henry Starke, die als beroep had opgegeven „za-

kenman", hetgeen even rekbaar als ongeloofwaardig klonk in de oren van Templar.

Niemand van de passagiers scheen ooit van de naam Starke gehoord te hebben en Templar liet naar New York opbellen om achter het juiste adres van de ontbrekende passagier te komen. Kort daarop — nadat alle passagiers toestemming kregen het vliegveld te verlaten — bleek, dat er een kleine, lederen koffer overbleef en Templar vermoedde, dat deze koffer het eigendom was van Mr. Henry Starke, die verstek had laten gaan.

In aanwezigheid van Templar, Charles en James maakte Captain Milton de koffer open. De inhoud verwekte geen verwondering: ondergoed, overhemden, sokken, toiletartikelen, dassen, paar pantoffels, paar zomerschoenen etc. Er was echter geen enkele adressaanduiding, behalve dan de label, die aan het handvat hing, en die de naam van Henry Starke uit New York vermeldde.

— Vermoedt U, dat deze Starke iets met de tijdbom heeft te maken? vroeg Captain Milton.

— Die mogelijkheid is niet uitgesloten, antwoordde Templar een sigaret opstekend.

En Captain Milton scheen zeer veel voor de mening van Templar te voelen, tot dat de wijzers van de klok van het luxueuze Okeechobee-Hotel op tien uur stonden. De drie vrienden hadden namelijk hun intrek in dit hotel genomen en Captain Milton en Mr. Marlinton — de agent — uitgenodigd samen met hen te dineren.

Om tien uur kwam er een telefonische boodschap voor Captain Milton. Toen de politie-officier een paar minuten later aan het tafeltje van de vrienden terugkeerde glimlachte hij sarcastisch.

— Uw theorie omtrent Mr. Starke scheen toch niet houdbaar te zijn, Sir Neville, zei hij. Want zoëven is Mr. Henry Starke met een ander vliegtuig in Miami aangekomen en hij heeft onmiddellijk naar zijn koffer gevraagd. Het schijnt, dat hij zijn toestel van 12 uur gemist heeft vanmiddag.

Captain Milton nam afscheid van de vrienden om Mr. Starke een en ander te vragen, doch John Templar was er nog lang niet overtuigd van, dat Mr. Starke niets met de tijdbom had uit te staan.

Daarom liet hij een taxi roepen en met zijn vrienden volgde hij de politieman naar het vliegveld van Miami om zelf ook een kort onderhoud met Mr. Henry Starke te kunnen hebben. . . .

HOOFDSTUK III.

Waarin James geen liefhebber blijkt te zijn van „Wein, Weib und Gesang” en de vrouw van Ted Jepson ongerust werd.

Mr. Henry Starke kon Captain Milton niets anders vertellen dan dat hij op La Guardia het vliegtuig van 12.00 uur gemist had en dat hij genoodzaakt was geweest het toestel van half drie te nemen. Hij was erg blij, dat zijn koffer terecht was en nam hoffelijk afscheid van de politieman.

Toen hij het gebouw van de Morgan Air Lines verliet, stapte hij in een lichtgrijze Buick, die door een knappe, jonge vrouw bestuurd werd.

Onmiddellijk gaf Templar de taxi-chauffeur opdracht de Buick te volgen. Zelf zat hij naast de chauffeur, terwijl Charles en James achterin gezeten waren. De Buick stopte voor het Okeechobee-Hotel, waar ook Templar en zijn vrienden logeerden. Na zich te hebben laten inschrijven volgde Starke de jonge vrouw naar appartement 14 op de eerste etage. Templar bewoonde appartement 21, dat op dezelfde gang gelegen was.

In hun eigen kamer teruggekeerd zei Templar:

— Nu gaat het er om Starke ergens op te betrappen. James, ga jij in de gang slenteren en waarschuw ons wanneer Starke en die vrouw hun appartement verlaten.

James verliet de salon om zijn opdracht uit te gaan voeren en toen de deur achter de reus dichtviel vroeg Charles:

— Verdenk je die Starke nu werkelijk er van dat hij iets met die affaire te maken heeft, John?

— Welzeker, luidde het antwoord. Toen ik hem zag nog sterker dan te voren zelfs.

— Hoezo? Herkende je hem dan soms?

— Neen, ik had hem nog nooit gezien, maar het viel me op, dat hij twee koffers bij zich had. De koffer, die in de DC-4 achtergebleven was en nog een andere koffer waarmee hij uit New York gekomen moet zijn.

— Weet je dat zeker? vroeg Charles verbaasd.

— Pertinent zeker, antwoordde Templar. En ik durf er bijna een eed op te doen dat dit Captain Milton van de Staatspolitie ontgaan is.

— Maar, John, dat zou betekenen, dat Starke voor die tijdbom verantwoordelijk is.

— Maar dat probeer ik je nu juist aan je verstand te brengen, beste Charley. Kijk eens, ik redeneer als volgt. Starke heeft er voor gezorgd, dat er een tijdbom in het vliegtuig kwam. Hij kon dit bijna alleen maar doen door zelf een plaats in het vliegtuig te bespreken en zodoende de gelegenheid te krijgen een koffer in het bagageruim te laten plaatsen.

Maar daarvoor had hij een medeplichtige op het vliegveld nodig, merkte Charles op.

— Die zal hij ook ongetwijfeld gehad hebben. Die kruiers op het vliegveld doen een hoop voor honderd dollar, zelfs een tijdbom in een vliegtuig plaatsen. Toen hij zekerheid had, dat zijn koffer en de tijdbom in het vliegtuig geplaatst waren liet hij de machine vertrekken, haalde een andere koffer op met zijn goed en toiletartikelen, omdat hij natuurlijk in de vaste overtuiging leefde, dat zijn eerste koffer met de DC-4 uit elkaar zou springen ergens boven de Atlantische Oceaan. Hij moet de klok in de helse machine juist op een gezet hebben waarop hij wist, dat de machine boven zee vloog, waardoor alle sporen uitgewist zouden worden. Daartoe moet hij ook nauwkeurig geweten hebben welke route de machines naar Florida nemen. Aangezien hij waarschijnlijk enige tijd in Miami zou blijven had hij dus een tweede koffer nodig om de eerste te vervangen. Begrijp je?

— Ja, nu gaat me een licht op. En nu wil jij je er van overtuigen of de inhoud van beide koffers gelijk is.

— Ja, in grote trekken althans. Als er twee stel scheergerei in zitten, en twee paar pantoffels etc. dan weten we, dat Starke zijn eerste koffer als verloren had afgeschreven en dus een nieuw stel kleren had meegenomen.

— En als dit nu het geval blijkt te zijn, wat ben je dan van plan te doen? vroeg Charles. Hem aangeven bij de politie?

— Verre van dat, Charley. Neen, via Starke wil ik proberen te weten te komen wie er achter deze sabotage zit. Starke is vanzelfsprekend maar een klein radertje in deze terreur-machine, doch via hem zouden wij tot de top kunnen doordringen. Het gaat er niet om een van de mindere goden te arresteren, maar om de leider te pakken te krijgen en de hele bende op te rollen.

— Uitstekend idee, meende Charles. Maar het lijkt me alleen niet erg gemakkelijk.

— Wij hebben voor hetere vuren gestaan, Charley. Denk

maar eens aan ons laatste gezamenlijke avontuur in New York, toen we ten strijde trokken tegen de beruchte gangsterbende van Cullingham.

— Ja, dat herinner ik me nog als de dag van gisteren, John, grijnsde Charles. Heb ik toen niet Ophelia voor het eerst ontmoet?

— Precies. Welnu, die Cullingham was een van de beruchte racketeers van Chicago, en toch hebben wij hem en zijn bende klein gekregen en opgerold. Waarom zou het ons dan dit keer ook niet gelukken? Als je aan jezelf begint te twijfelen kun je wel inpakken, Charley.

De vrienden bleven nog enige tijd over dit onderwerp met elkaar praten toen James tegen half twaalf naar de salon terugkeerde.

— Zijn ze weg, James? vroeg Templar nieuwsgierig.

De reus knikte bevestigend.

— Ja, sir. Ze verlieten enkele minuten geleden gezamenlijk appartement No. 14. Ik ben ze onopvallend gevolgd, sir, en zag ze het restaurant binnengaan, waar ze een souper bestelden met champagne.

— Aha, dus voorlopig zullen ze niet terugkeren, stelde Templar vast. Ik vind anders dat ze helemaal geen reden hebben om te fuiven. Hun opzet is schromelijk mislukt en de machine is behouden en wel in Miami geland. Enfin, dat moet ook een ieder voor zich weten. Kom, Charley, we gaan samen naar hun appartement en James keert terug naar het restaurant om Starke en zijn dame in het oog te houden. Zodra ze het restaurant verlaten kom je ons als de weerlicht waarschuwen, James.

— Uitstekend, sir, antwoordde de reus, en hij verwijderde zich alsof men hem opgedragen had een pond aardbeien te gaan halen.

— Hoe wil je er binnen komen? vroeg Charles, terwijl zijn gezicht betrok.

Templar klopte op zijn broekzak en haalde er dan een klein, nikkelen instrumentje uit, dat al zo dikwijls had dienst gedaan om deuren te openen.

— Verhip, zei Charles, had je dat bij je?

— Dat ding heb ik altijd bij me, Charley. Ik zou er niet meer zonder kunnen. Kom, laten we gaan. Houd jij de gang goed in het oog, terwijl ik met het slot bezig ben?

— Okay, John.

De beide vrienden verlieten hun appartement en begaven zich naar de deur van appartement No. 14, welke Templar zonder veel moeite en ongezien kon openen met behulp van het

nikkelen apparaatje, dat niets anders was dan een uiterst preciese looper, die verstelbaar was al naar gelang de vorm van slot en veren.

Charles sloot de deur achter zich en Templar flitste een afgeschermde lantaarn aan. Hij liet de lichtstraal door de kamer spelen en liep dan naar het aangrenzende slaapvertrek, waar een lits-jumeaux stond. In een hoek onder een stoel stonden de beide koffertjes van Henry Starke.

Terwijl Charles hem bijlichtte opende Templar de beide koffers en doorzocht de inhoud, die practisch gelijk bleek te zijn, waardoor zijn vermoeden bewaarheid werd.

Na de koffers weer gesloten te hebben nam hij de lantaarn van Charles over en liep hij door de slaapkamer, waar verscheidene dameskledingstukken over een stoel hingen. Er stonden damesschoenen, er lagen enkele paren nylons op de kaptafel en er naast stond een zwart lederen damestas.

Onwillekeurig nam Templar het ding in zijn hand en opende het. Poederdoosje, lippenstift, zakdoekje, geld, kammetje, sleutels, snuisterijen, paar losse knopen, veiligheidsspeld, enkele brieven en een telegram.

De brieven interesseerden Templar niet zozeer, doch het telegram nam hij er uit, vouwde het open en hield het in het licht van de lantaarn. Toen las hij:

„ARRIVEER DINSDAG 27/6 OM 21.30 MIAMI-AIRPORT -
HENRY”

Het telegram was verzonden uit New York en gedateerd 26/6. Het was opgegeven om negentien uur.

— Begrijp je dit? vroeg Templar, terwijl hij het document in zijn zak liet glijden.

Charles knikte.

— Maandag seinde hij zijn liefje reeds, dat hij om half tien 't avonds zou arriveren. Hij wist toen dus reeds, dat hij het vliegtuig van twaalf uur zogenaamd zou missen. Hieruit blijkt, dat hij nooit van plan is geweest met het toestel van de Morgan Air Lines te gaan.

— Precies, bevestigde Templar. Zit die Starke er even dik tussen? Hij zal op dit zelfde telegram uitglijden, Charley. Daar kun je donder op zeggen. Kom, laten we gaan. We hebben hier niets meer te zoeken.

Ongezien verlieten zij het appartement van Starke om naar hun eigen kamers terug te keren. Hier haalde Templar opnieuw het telegram te voorschijn en bekeek het adres. Dit luidde:

Miss Mildred Mason
Hotel Okeechobee - Suite 14
M I A M I (Florida)

— Die dame logeerde dus reeds eerder hier op kamer 14, zei Charles.

— Ja, dat blijkt wel, want het telegram was aan dit hotel afgezonden. En zij is ook niet mevrouw Starke, maar miss Mildred Mason. Wel, ik moet zeggen dat Starke geen slechte smaak heeft. Ik heb ze lelijker gezien, hoor.

— Zou die miss Mason dan ook in het complot betrokken zijn, denk je?

— Ja, daar kan ik je nog geen antwoord op geven. Het is mogelijk, dat zij een medeplichtige is en dus niets meer dan een collega van Starke is, in welk geval ze niet genoodzaakt is de slaapkamer met hem te delen. Doch wanneer zij zijn maitresse is — hetgeen ik eerder geloof, aangezien er een lits-jumeaux in hun slaapkamer staat — is het best mogelijk, dat zij van de hele affaire geen fluit afweet.

— Er blijft alleen nog de mogelijkheid over, vulde Charles laconiek aan, dat zij zowel medeplichtige als maitresse is van Starke. Waar of niet?

— Inderdaad, dat is de derde mogelijkheid.

— Ik vind hun hele plan anders nogal vrij stom en kinderlijk opgezet, John. Ze hadden toch wel op hun vingers na kunnen tellen, dat de politie er achter zou komen van wie die overgebleven koffer was en dat zij dan aan het combineren zou gaan.

— Maar je vergeet, mijn beste Charley, dat die koffer voorbestemd was om met vliegtuig en passagiers uit elkaar te springen boven de Atlantische Oceaan. Als dit gebeurd was zou men waarschijnlijk nooit de plaats van de ramp hebben gevonden, aangezien het toestel ongeveer tweehonderd kilometer uit de kust vloog ter hoogte van Jacksonville.

— Ja, moest Charles toegeven, dat is ook zo. Zeg, John, we kunnen James nu wel terug laten komen. Hij hoeft nu niet langer meer op de uitkijk te staan.

— Ik stel voor dat we samen naar beneden gaan, Charley, om in de bar een stevige borrel te drinken.

Gezamenlijk verlieten zij hun appartement en vingen James in de lounge op, die bij de ingang van het restaurant heen en weer drentelde en Starke en zijn dame in het oog hield.

— All right, James, zei Templar. Je bent ontslagen van je spionageplicht. Laat ze maar rustig afeten. Ga je mee naar de bar om iets te gebruiken?

— Ik zou liever naar mijn kamer gaan, sir, antwoordde

James, die geen liefhebber was van „Wein,, Weib und Gesang”.

— All right, James, ga maar naar je kamer. We blijven hier vannacht en als je wilt kun je naar bed gaan. Wel te rusten.

— Wel te rusten, heren.

James liep naar de brede trap en was even later achter de draaideuren verdwenen en Templar en Charles gingen naar de bar waar zij een whiskey-soda met ijs bestelden.

Naast elkaar op een kruk gezeten namen zij de weinige gasten op, die aan de bar zaten te drinken of te pokeren. De meeste gasten bevonden zich op het schitterende strandterras om van de heerlijke avond te genieten. Slechts de uitgesproken barjonkers en barnymphen hadden hun dorstige lichamen op een hoge kruk gehesen om zich vol te laten lopen met zinneprikkelende dranken. Wat Templar verwacht had gebeurde. Tegen half een betraden Starke en Mildred Mason de bar en namen naast Templar op een kruk plaats. Zij bestelden cognac-soda en begonnen een gefluisterd gesprek, waarvan Templar geen woord kon verstaan. Aanvankelijk meende hij, dat zij een vreemde taal spraken, doch uit enkele losse woorden, die hij kon opvangen, bleek hem, dat zij Engels spraken. Bovendien zat men niet aan de Riviera, waar men alle talen der wereld hoort spreken.

En terwijl Henry Starke fluisterend met Mildred Mason zat te spreken en af en toe een slok van zijn cognac-soda nam, speelden Templar en Charles een bluf-pokertje met de barkeeper, die ook al niet veel te doen had.

— o —

Enkele uren eerder liep agent Joseph Falk van de New Yorkse politie zijn laatste ronde. Nog drie kwartier en dan kon hij voor zes-en-dertig uur naar huis toe gaan. Hij had er genoeg van. De laatste dagen was het moordend heet geweest in de straten van New York, het asphalt smolt onder de stralen van de verzengende zon. Heimelijk deed hij een paar trekjes aan een sigaret, maar toen hij bij de hoek van een straat kwam traptte hij hem uit. Met zijn handen op de rug stak hij de straat over, keek links en rechts, en klauterde aan de andere kant het trottoir op. Zijn hemd zat geplakt op zijn rug, het leek wel of zelfs de avond geen verfrissing bracht. Er hing een zware warmte tussen de hoge huizenblokken van de metropool.

Plotseling bleef hij staan. Uit het portiek van een grote modelslagerij staken een paar benen. Agent Falk lachte in zich zelf. Weer een dronken kerel, dacht hij.

Langzaam kwam hij naderbij en bleef voor het roerloze lichaam, dat in het portiek lag, staan.

Hij gaf een paar schoppen tegen de schoenzolen van de man en riep:

— Hé, knaap, kom eens overeind.

Weer een paar schoppen, doch de knaap bleef waar hij was.

— Als je niet gauw maakt dat je weg komt laat ik je oppikken, hoor.

Maar de knaap scheen er glad maling aan te hebben, want hij bleef rustig liggen. Toen greep agent Falk hem bij de schouders en schudde hem ruw door elkaar. Doch op hetzelfde moment liet hij het zware lichaam terugvallen en hij keek naar zijn rechter hand. Er zat een rode, kleverige plek op. . . . Bloed. .

Onmiddellijk rende hij de straat af. Enkele tientallen meters verderop stond een alarmpaal van de politie. Hij sloot het deurtje open en belde het hoofdbureau.

— Hallo, hier spreekt agent Falk. Ik sta in de 33ste Street bij paal C184. Er ligt een man op straat, die zwaar gewond is aan de hals. Waarschijnlijk is hij reeds dood.

— Okay, agent, klonk de stem door de telefoon, wij sturen een wagen.

Agent Falk keerde naar de plaats van het drama terug en wachtte. Enkele minuten later hoorde hij de bekende sirene, die de hele buurt op stelten zette. Lichten gingen aan, ramen en gordijnen werden opengeschoven en in minder dan geen tijd was de hele 33ste Street op de been.

De politiewagen, die telefonisch opdracht had gekregen van het hoofdbureau naar de plaats des onheils te rijden, stopte met knarsende remmen en twee agenten stapten uit.

Zij knielden bij het lichaam neer en konden niets anders doen dan de dood constateren. Terwijl agent Falk een ambulance ging bellen hielden de beide andere agenten het nieuwsgierige publiek op een afstand. Een paar minuten later klonk opnieuw de sirene. De ambulance stopte, twee mannen droegen er een brancard uit, legden het dode lichaam er op en droegen het ding dan weer terug in de wagen. Deuren sloegen dicht, de sirene loeide en weg was de ambulance.

Agent Falk ging rapport opmaken, de beide anderen van de auto-brigade gaven het telefonisch door aan het hoofdbureau en toen trokken de bewoners van de 33ste Street zich weer terug in hun warme huizen.

In het politielaboratorium werd het lijk nauwkeurig onderzocht, waarbij twee politiedoktoren als doodsoorzaak vaststelden, dat de man, op wie overigens geen enkel identiteitsbewijs of ander bezit werd aangetroffen, met geweld om het leven ge-

bracht was doordat een tot dusver onbekend persoon de keel had doorgesneden.

Er bleef dus niet veel anders over dan in de komende dagen de lijst van vermiste personen te raadplegen.

De oplossing van het mysterie kwam sneller dan men op het hoofdbureau aanvankelijk verwacht had. De volgende morgen om vijf uur kwam een zenuwachtige vrouw het hoofdbureau binnen en verklaarde, dat haar man die nacht niet was thuisgekomen.

Luitenant Richland stond haar te woord en zei:

— Hoe is Uw naam mevrouw?

— Mary Jepson.

— En die van Uw man?

— Ted Jepson. Hij komt iedere avond om zeven uur thuis en gisteravond kwam hij niet. Ik heb een paar maal zijn baas opgebeld, doch daar zeiden ze me, dat hij gewoon om zes uur naar huis is gegaan.

— Waar werkt Uw man, Mrs. Jepson? vroeg Luitenant Richland, die intussen enkele aantekeningen had gemaakt.

— Hij werkt op het vliegveld La Guardia en was in dienst bij de Morgan Air Lines.

Het duurde niet lang of Captain Weldon van de Moord-Brigade werd op de hoogte gesteld van deze vermissing. Het signalement van Ted Jepson klopte volkomen met dat van het lijk, dat in de 33ste Street gevonden was door Agent Falk en weinige ogenblikken later stelde Captain Weldon Mrs. Jepson op de hoogte van het lot, dat haar echtgenoot was overkomen.

Toen de vrouw enigszins van de schok hersteld was moest zij het lijk identificeren. Ja, dat was haar man. . . . Ted Jepson.

Detectives gingen er op uit om inlichtingen in te winnen. Naar het kantoor van de Morgan Air Lines, naar het vliegveld waar zij met kameraden van het slachtoffer spraken, met zijn baas. . . .

Inmiddels werd er op het hoofdbureau gecombineerd.

— Volgens mij is er maar een mogelijkheid, sprak Commissaris Radford. Deze Jepson is een medeplichtige geweest van de bende, die de tijdbom in het vliegtuig van de Morgan Air Lines heeft doen plaatsen. Waarschijnlijk heeft men de man met een handvol geld weten om te kopen. Doch hij bleef te allen tijde een buitenstaander, en dus een lastige getuige. Men kon maar op een manier voorkomen, dat hij zou spreken, en wel door hem het eeuwige zwijgen op te leggen. Ted Jepson moest vermoord worden, en men heeft er niet al te lang mee gewacht. Toen de bende vernam, dat het vliegtuig toch in Miami was aangekomen

heeft men Jepson ongetwijfeld bij zijn huis opgewacht en meegetroond om ergens een borrel te gaan drinken. In zijn maag is namelijk een grote hoeveelheid whiskey gevonden, terwijl ook zijn bloed duidelijke sporen van alcoholgehalte bezat....

En zo was het. De moord op Ted Jepson verscheen met grote koppen in de middagedities van de New Yorkse bladen en tegen zes uur die avond las John Templar het nieuws in de Miami Post.

— Dat is de man, zei hij tegen Charles, terwijl de drie vrienden in de salon zaten, die Starke geholpen heeft het pakje met de tijdbom in het vliegtuig te plaatsen. De aanslag mislukte en men vreesde, dat Jepson zou gaan spreken, weshalve men hem het zwijgen heeft opgelegd.

— In ieder geval kan Starke niet de moordenaar zijn, stelde Charles vast.

— Neen, daar heb je gelijk in, maar dat zegt evenwel nog niet veel. Starke maakte deel uit van een moordenaarsbende en hij is dus indirect ook een moordenaar.

— Wil je nu terugkeren naar New York, John? wilde Charles weten.

— Neen, ik denk er niet aan. Jepson was maar een huurling, die betaald werd om een karweitje op te knappen. Via hem komen we niet verder. De moordenaar zullen ze nooit vinden. Het gaat ook niet zo zeer om de moordenaar als wel om de man, die achter de schermen de touwtjes in handen houdt.

Korte tijd later begaven Templar en Charles zich naar beneden om in de bar een cocktail te gaan drinken. Het was er vrij vol voor het diner en slechts met moeite konden zij twee krukken bemachtigen.

Met hun ellebogen op de bar zaten de vrienden naast elkaar en nipten zwijgend van hun Manhattan-dry, die koud was als een ijsberg.

Achter de bar bevond zich een enorme glazen spiegel, waarvoor op planken allerlei flessen met dranken stonden. Op deze manier kon men door in de spiegel te kijken precies zien wie er aan de bar zaten.

Doch Templar had al geruime tijd in de spiegel over de hoofden der gasten gekeken naar de ingang, die zich achter zijn rug bevond. Voor de ingang zag hij Mildred Mason heen en weer dreutelen en blijkbaar liep ze op iemand te wachten. Verscheidene malen keek ze op haar armbandhorloge en toen de persoon in kwestie niet scheen te komen ging ze de bar binnen en zocht naar een kruk.

Dit scheen een gelegenheid te kunnen zijn om met haar in

contact te komen, meende Templar. Hij stond daarom op en bood haar zijn kruk aan, die ze met een allervriendelijkste glimlach accepteerde.

— Dat is werkelijk heel vriendelijk van U, Mr.... eh....

— Mijn naam is Sir Neville Carlisle, antwoordde Templar.

— Oh, U bent Engelsman? vroeg ze.

— Zeker, miss.... eh....

— Mason, is mijn naam, Mildred Mason.

— Dit is mijn vriend, Mr. Charles Houston.

Ze gaf Charles een knikje en Templar meende, dat zij hem iets langer aankeek dan gebruikelijk was. Zou ze de naam Houston herkennen als die van de schoonzoon van de grote Morgan.

— Mag ik U iets aanbieden, Miss Mason? vroeg Templar.

— Een gin-fizz graag....

Toen de bar-keeper het gevraagde gebracht had zei Mildred Mason:

— Ik had een afspraak met mijn verloofde, doch het schijnt, dat hij zich verlaat heeft. Hij had al een kwartier geleden hier moeten zijn.

— Het zou mij een genoegen zijn, indien wij U zolang gezelschap mochten houden, miss Mason, zei Templar hoffelijk. Tenzij U hierdoor gecompromitteerd zou kunnen worden.

Ze lachte kirrend en nam een slok van haar cocktail.

— Oh, neen, zo is Henry helemaal niet. Hij zal U integendeel ten zeerste erkentelijk zijn.

— Woont U in Miami? vroeg Templar.

— Neen, wij zijn hier een paar dagen met vacantie, maar Henry heeft overal zaken te doen schijnt het wel. Wij wonen in New York. En U?

— Wel, ik woon in Londen en logeer enige tijd bij mijn vriend, die ook in New York woont. Wij maken alleen maar een uitstapje naar Florida.

— Oh, Uw vriend woont in New York? zei ze. Ja, ik meende al hem eens gezien te hebben, maar ik kan me werkelijk niet herinneren waar.

— Misschien zou ik U kunnen helpen, miss Mason, zei Templar. Mr. Houston is de schoonzoon van Thomas Morgan.

Terwijl hij deze woorden sprak keek hij haar scherp aan om de reactie op haar mooie gezicht te bespeuren, doch zij vertrok geen spier en Charles' verhouding tot Thomas Morgan scheen haar volkomen koud te laten.

— Ah, zei ze alleen, het is mogelijk, dat ik Uw vriend op de

een of andere partij ontmoet heb, hoewel ik geen kennis ben van de Morgans.

Plotseling begon de luidspreker in de bar te werken. Een toonloze stem riep:

— Wil Miss Mildred Mason even bij de receptie komen, er is iemand om haar te spreken..... Oproep voor Miss Mildred Mason..... Wil Miss Mildred Mason zich even vervoegen bij de receptie, waar iemand op haar staat te wachten.....

Templar keek het meisje aan en zei:

— Dat kon wel eens voor U zijn.

— Inderdaad, glimlachte ze. Als de heren mij een ogenblik willen excuseren?

— Gaat Uw gang, Miss Mason.

Mildred Mason verwijderde zich en Templar gaf Charles een knipoogje.

— Blijf jij hier, Charles. Ik ga eveneens naar de receptie om te zien wie haar wenst te spreken. Als ze voor mij terugkomt zeg je maar, dat ik even naar mijn kamer ben.

— Okay, John, haast je maar....

Toen Templar in de foyer kwam zag hij juist, dat Mildred Mason met een heer van achter in de dertig op een bank onder enkele palmen ging zitten en een sigaret van hem accepteerde. Onopvallend sloeg Templar het tweetal gade. Hij herkende deze man; hij had hem gisteren voor het eerst en voor het laatst gezien.

En terwijl hij langzaam naar de bar terug liep dacht hij na over deze ontmoeting, die hem misschien een stapje dichterbij de oplossing van het mysterie zou kunnen brengen.

— Heb je hem gezien? vroeg Charles.

Templar knikte.

— En kende je hem?

— Ja, ik heb de man gisteren voor het eerst gezien, antwoordde Templar bevestigend.

— Gisteren? Maar waar dan?

— Op het vliegveld, Charles. Om precies te zijn in het kantoor van de Morgan Air Lines.

— Toch niet een van de passagiers? veronderstelde Charles.

— Neen, de man die met Mildred Mason op het ogenblik in gesprek is, heet Marlinton.

— De agent van de Morgan Air Lines? riep Charles met gedempte stem uit.

— Precies, Charley. Mildred Mason is in gesprek met de agent van de Morgan Air Lines, die ons gisteren bij onze aankomst op het vliegveld verwelkomde.

— Maar nu begrijp ik er niets meer van, zei Charles. Wat kan Mildred Mason in 's hemelsnaam te maken hebben met Marlinton? Zou dit betekenen, dat Marlinton met Starke en het meisje onder een hoedje speelt?

— Het is mogelijk, dat Marlinton inderdaad tot de bende behoort, evenals Starke, maar aan de andere kant is het evengoed mogelijk, dat Mildred Mason niets met de bende te maken heeft, volkomen onkundig is van Starke's activiteit, en op de een of andere onschuldige manier een kennis is van Marlinton, al moet ik er onmiddellijk aan toevoegen, dat het daar niet erg op lijkt. Ze schijnen nogal in een ernstig gesprek gewikkeld te zijn.

— Als je het mij vraagt vind ik het nogal een ingewikkeld geval, John, vond Charles.

— Dat is het ook inderdaad, gaf Templar toe. En het ziet er naar uit, dat het met het uur ingewikkelder wordt. Hoe is de verhouding Starke — Mildred — Marlinton? Dat is de vraag, die we eerst moeten oplossen. Het schijnt niet, dat Starke van plan is al spoedig naar New York terug te keren.

— Waar zou Starke op het ogenblik uithangen? vroeg Charles. Templar haalde de schouders op en nam een slok van zijn cocktail.

— Je zou het eens aan Mildred Mason kunnen vragen, zei hij. Als je het mij vraagt zien we Starke nooit meer terug.... althans niet levend.

— Wat zeg je daar? riep Charles uit. Wil je daarmee zeggen, dat je veronderstelt, dat ze hem ook vermoorden?

— Precies, Charley. De kruier Jepson heeft meegewerkt aan een plan, dat mislukt is. Starke eveneens. Er is niets gebeurd met de DC-4. Jepson werd daarom vermoord omdat men een lastige getuige kwijt wilde en volgens mij zal Starke dus hetzelfde lot moeten ondergaan....

— o —

HOOFDSTUK IV.

Waarin de maitresse van Louis Hafner nogal lastig begint te worden en John en Charles hun dinertje in het Sarasota-restaurant in rook zien opgaan.

Louis Hafner zat in zijn privé-kantoor van de Pennsylvanian Oil Company, waarvan hij directeur en mede-eigenaar was. De laatste weken hadden hem vele moeilijkheden opgeleverd en met een waarlijk angstig voorgevoel zag hij de toekomst tegevoet.

Ondanks het feit, dat hij een beruchte bendeleider in de arm had genomen om Thomas Morgan murw te krijgen, draaiden alle bedrijven van de groot-industrieel door, terwijl hij — Hafner — bij geen enkele bank een aanzienlijk bedrag los kon krijgen.

De laatste paar dagen hadden de aandelen van de Pennsylvanian Oil Company op de beurs te Wallstreet een tendenz tot dalen gehad, en het zou niet lang meer duren of het vertrouwen in de maatschappij zou geheel verloren zijn.

Men fluisterde reeds op de beurs over een actie, welke Thomas Morgan tegen de P.O.C. had ondernomen om het bedrijf tot zich te trekken, en dat Morgan alle grote financiers en bankiers had weten te beïnvloeden om Hafner geen credieten te verstrekken.

Gisteren had hij bericht ontvangen, dat het sabotageplan met het vliegtuig van de Morgan Air Lines mislukt was. Uit de dagbladen had hij vernomen, dat een van de arbeiders van de Morgan Air Lines vermoord was en dat men deze moord in verband bracht met de tijdbom in het vliegtuig van de betrokken luchtvaartmaatschappij, waarvan Thomas Morgan alleen-eigenaar was.

Door het venster keek hij naar de gebouwencomplexen, die alle deel uitmaakten van de P.O.C., en die een goed deel van het landelijke Stoneboro besloegen. Plotseling rinkelde de telefoon op zijn bureau. Hij nam de hoorn op en antwoordde:

— Hallo, met Hafner.

— U wordt opgebeld uit Miami, sprak de stem van de telefoniste. Een ogenblikje alstublieft..

Hafner wachtte in spanning en een minuut later klonk een zachte stem:

— Hafner, Morgan heeft een bekende particuliere speurder hierheen gezonden. Het is de Engelsman Sir Neville Carlisle, van wie je wel eens gehoord zult hebben. Hij is in gezelschap van een assistent en van Charles Houston....

— De schoonzoon van Morgan? vroeg Hafner.

— Precies, de schoonzoon van Hafner. Begrijp je wat ik zeggen wil?

— Ja, ja, ik voel al waar je op doelt. Goed, goed, ga je gang. Via die Houston kunnen we waarschijnlijk een hoop bij Morgan bereiken. Is er nog nieuws?

— Ik heb geld nodig, luidde het antwoord.

— Wat? Alweer?

— Ja, zoniet....

— Goed, goed, hoeveel heb je nodig?

— Stuur me telegrafisch vijf duizend....

— Vijf??? riep Hafner verschrikt uit. Maar....

— Okay, laat dan maar. Ik dacht, dat je er belang bij had.... eh.... dat ik eens een woordje ging spreken met die Houston.

Hafner beet op zijn lip en zei:

— Okay, ik zal je vandaag nog vijf duizend dollar telegrafisch over laten maken. Maar, voorlopig kan ik niets meer doen, hoor....

— We zullen zien, Hafner, we zullen zien. Zorg, dat ik die vijf mille morgen vroeg heb ontvangen.

— Okay....

Toen werd de verbinding verbroken. In Miami had men de hoorn op de haak gelegd.

Geruime tijd bleef Louis Hafner met de hoorn in zijn hand zitten. Hij dacht diep na, en voelde, dat hij steeds dieper de put in ging.

Zijn eigen middelen waren zo goed als op, en er zou niets anders opzitten dan geld op te nemen van de zaak. Het liep tegen het einde van de maand en de lonen en salarissen zouden uitbetaald moeten worden. Zijn buitenlandse afnemer traineerde de betaling. Hij moest enkele grote rekeningen betalen. De fiscus maakte het hem lastig. Zijn maîtresse niet minder....

Hij streek met de hand over de ogen en zuchtte diep. Hoe zou hij de maatschappij ooit kunnen redden? Hoe kon hij verhinderen, dat Morgan zijn aandelen in handen kreeg? Er zou praktisch niets anders opzitten dan een hypotheek op de gebouwen en terreinen te nemen. Misschien zou hij op die manier enkele

millioenen los kunnen krijgen. Hij zou er onmiddellijk met zijn advocaat en notaris over spreken.

Als hij die Houston maar te pakken had. Dan zou Thomas Morgan wel nalaten hem nog langer dwars te zitten. Hij zou niet toelaten, dat men zijn schoonzoon enig kwaad deed. Misschien zag hij de hele zaak wel te donker in.

— o —

Henry Starke keek voor de honderste keer op zijn horloge. Hij zat nu al drie kwartier te wachten. Vanmiddag had hij een telefonische boodschap ontvangen van een onbekend persoon, die hem dringend verzocht had om klokslag vijf uur in een kleine bar even buiten de stad te komen. „Jupiter” heette de tent. Hij zat aan een klein tafeltje in een hoek van de établissement, waar slechts weinige personen aanwezig waren. Door het venster had hij een schitterend uitzicht op de met palmen omzoomde baai, waar Amerikaanse schonen op waterfietsen over het blauwe tapijt peddelden.

Niet voor de eerste keer vroeg hij zich af of men hem niet in een val had laten lopen. Wie kon die onbekende persoon zijn? Hij had door de telefoon gevraagd met wie hij het genoeg had, doch de man in kwestie had al opgehangen.

Het was nu tien voor zes. Hij zag de ober op hem afkomen.

— Bent U Mr. Starke? vroeg de man.

— Ja, dat ben ik.

— Er is zojuist voor U opgebeld, sir. Een heer vroeg of U maar naar buiten wilde gaan. De persoon, die een afspraak met U heeft gemaakt, wacht buiten op U in zijn wagen.

— Okay, hoeveel krijg je van me?

— Dat is vier dollar twintig, sir.

Starke legde zes dollars op het kleedje, stond op en verdween.

Buiten gekomen bleef hij staan op de zeeweg, die van Miami langs de kust naar Key West liep. Twee honderd meter verderop stond een groene wagen langs de kant van de weg. Toen hij in de richting van de wagen begon te lopen zag hij, dat de auto in beweging kwam en naar hem toe reed. De snelheid werd voor dat kleine stukje evenwel nogal opgevoerd en Starke vroeg zich af of dit wel de wagen was, waarvan in het telefoongesprek sprake was geweest. In duizelingwekkende vaart kwam de wagen op hem af. Starke bleef staan aan de kant van de weg. Er zaten twee mannen voorin. De linkse zat achter het stuur en de rechtse stak nu iets door het raampje.

Plotseling begreep Starke de bedoeling. Hij wilde zich van de helling af laten glijden, doch juist op dat moment schoot de wagen voorbij. Slechts een onderdeel van een seconde ratelde het machinegeweer, dat door het portierraampje naar buiten stak. Toen werd het weer binnen gehaald en was de wagen al enkele honderden meters verder, op weg naar Miami.

Starke stond nog steeds overeind, doch zijn gezicht was onherkenbaar verminkt en op zijn witzijden overhemd vertoonden zich donkere bloedvlekken. Het lichaam begon te wankelen, de knieën bogen door en toen sloeg Henry Starke achterover van de weg af in de Atlantische Oceaan, die zich een twintigtal meters beneden hem bevond.

Henry Starke was dood....

— o —

Captain Milton van de Staatspolitie te Miami vernam het bericht van de eigenaar van de „Jupiter-Bar”.

— Ik zag hem in de richting van de wagen lopen, Captain, zei de man. En toen kwam de wagen met geweldige snelheid op hem af. Iemand stak een machinegeweer door het raampje en toen de wagen voorbischoot vuurde men een aantal schoten op hem af. Hij sloeg achterover in de oceaan.

— Is men bezig zijn lichaam te bergen? vroeg Captain Milton aan de eigenaar van „Jupiter”.

— Ja, Captain. Een paar mannen zijn met een roeiboort naar de plaats gegaan om zijn lichaam op te vissen.

— Thanks, mister, ik ben met een kwartiertje bij je....

Captain Milton hing op, nam zijn Panama-hoed en stapte in zijn wagen om naar de plaats van het drama te rijden. Toen hij daar aankwam had men het lijk van Henry Starke, wiens gezicht onherkenbaar verminkt was, reeds achter de bar in een schuur op wat stro neergelegd.

Aan de hand van zijn papieren kon Captain Milton het slachtoffer identificeren als Henry Starke, de man, die de vorige dag zijn koffer in ontvangst was komen nemen op het kantoor van de Morgan Air Lines.

— o —

Tegen kwart over zevenen keerde Mildred Mason naar de bar terug, waar nog steeds een half glas gin-fizz op haar stond te wachten.

— Heb ik U erg lang laten wachten? vroeg ze onschuldig.

— Drie kwartier, antwoordde Templar prompt. Ik weet niet of U dat lang noemt.

— Als men drie kwartier op iemand moet wachten kan dat soms erg lang duren, soms ook niet. Het ligt er maar aan wie het is. Duurde het voor U lang?

— Het was een eeuwigheid, loog Templar, die niet in het minst geïmponeerd was door de uitzonderlijke schoonheid van het meisje.

— Oh, U bent niet weinig complimenteus, kirde ze.

— Wel, zo wilt U het toch het liefst horen, Miss Mason? vroeg hij.

— Kom, kom, noemt U mij maar Mildred. We zijn al zo lang vormelijk tegenover elkaar geweest. Tenzij U....

— Neen, neen, geenszins. Mijn vriend heet Charles en ik Neville. Het zal ons werkelijk aangenaam zijn wat intiemer met U.... eh.... met jou te kunnen omgaan, niet waar, Charles?

— Dat spreekt vanzelf, gaf Charles toe, niet goed begrijpend waar zijn vriend heen wilde.

— Uw.... eh.... pardon.... je verloofde schijnt ook niet gauw te komen, hè? vroeg Templar.

— Ik begrijp er niets van, zei ze. Maar dat ben ik wel van hem gewend. Zaken, zaken en nog eens zaken. Zelden heeft hij eens een uurtje voor mij. Ik trek me er maar niets meer van aan omdat het toch geen zin heeft hem er op te wijzen, dat hij me onophoudelijk verwaarloost. Drinken we nog iets? John wenkte de bar-keeper en liet de glazen nog eens vullen.

— Als hij niet gauw komt, kunnen we net zo goed met ons drieën uitgaan, vinden jullie niet?

Templar trok een gelukkig gezicht en zei:

— Nou, als je verloofde daar geen bezwaar tegen zou maken....

— Pff, het mocht wat, ik geloof, dat het hem niet eens kan schelen als ik met een andere man ergens ga eten of dansen; hoofdzaak is, dat ik hem maar met rust laat wanneer hij zaken heeft te doen.

— Wel, dan neem ik je voorstel gaarne aan. En jij, Charles?

— Niets liever dan dat, antwoordde de jonge echtgenoot.

— Okay, jongens, waar zullen we gaan eten?

— Zeg jij het maar, meende Templar. Ik heb zo het idee, dat jij Miami beter kent dan wij.

— Goed, dan stel ik voor, dat we naar „Sarasota” gaan. Het is een schitterende gelegenheid, waar de keuken uitmuntend verzorgd wordt door een Franse kok, die zich maar al te gaarne

aan culinaire uitspattingen overgeeft. Het ligt even buiten de stad aan de baai en je hebt er een schitterend uitzicht over het water, waarop ze des avonds met verlichte gondels spelevaren.

— Lijkt me niet gek, meende Charles. Alleen bij de gedachte er aan krijg ik al honger.

— Goed, laten we ons dan gaan verkleden, stelde Mildred voor. Het is nu tegen zevenen. Om acht uur in de hall?

— Uitstekend, wij zullen om acht uur gekleed in de foyer staan.

Zij ledigde haar glas, gaf Templar een schalks knipoogje en verliet heupwiegend de bar.

Enkele ogenblikken later stootte Charles zijn vriend aan.

— Wat bezielt je toch om met die vrouw aan te pappen? vroeg hij.

— Ik weet het eigenlijk zelf niet, Charles, maar ik heb er zo'n idee van, dat zij ons kan vertellen wat er met Starke gebeurd is. Hoe komt het anders, dat ze vanavond plotseling vrij is om met ons te gaan dineren en dansen? Dat zou kunnen betekenen, dat Starke de lange reis heeft aangevangen. Vind je zelf ook niet?

— Het is natuurlijk wel mogelijk, maar ik vind het nogal ver gezocht, om je de waarheid te vertellen.

— Kom, laten we ons maar gaan verkleden, stelde John voor. We kunnen over dit onderwerp nog.... Hé, kijk eens, daar hebben we waarachtig Captain Milton.

Templar sprong van zijn kruk af en kwam met uitgestoken hand op de politie-officier af.

— Wat voert U hierheen, Captain? vroeg Templar, nadat de drie mannen elkaar hadden begroet.

— Ik kom een bekentenis doen, Sir Neville, antwoordde Captain Milton.

— Een bekentenis? Hoezo?

— Wel, aanvankelijk koesterde ik gisteren tegen die Starke geen verdenking meer, alhoewel ik merkte, dat U hem niet in het minst vertrouwde. Welnu, het is nu gebleken, dat hij wel degelijk iets met dat complot te maken had.

— Hoe bent U daar zo plotseling achter gekomen, Captain? vroeg Templar nieuwsgierig.

— Omdat ik zojuist voorbereidingen heb getroffen voor zijn begrafenis, luidde het laconieke antwoord.

Templar keek even naar zijn vriend Charles en wendde zich dan weer tot de politie-officier.

— Zo, dus ik had uiteindelijk toch gelijk toen ik zoëven tegenover mijn vriend het vermoeden uitsprak, dat wij Starke nooit meer levend zouden terugzien.

— Maar hoe kon U dat vermoeden?

— Intuïtie, Captain. Louter en alleen intuïtie.

Templar wilde Captain Milton liever niets vertellen van zijn ontmoeting met Mildred Mason, omdat hij dit spoor als eigen terrein wildè bewaren. Maar Wilton scheen niet van gisteren te zijn.

— Starke woonde hier met een vriendin, zei hij. Kent U haar soms?

Even dacht Templar na, toen besloot hij de waarheid te spreken.

— Ja, ik ken haar inderdaad, Captain. Om U de waarheid te zeggen, verliet zij ons nog geen vijf minuten geleden. Wij hebben vanavond met elkaar afgesproken om ergens te gaan dineren.

— Starke werd om klokslag zes uur geëxecuteerd, ongeveer een kwartier buiten Miami. . . .

Hij vertelde Templar en Charles precies hoe de moord zich had afgespeeld en besloot:

— Ik heb dus alle reden om die Mildred Mason eens aan de tand te voelen.

— Ik kan U de verzekering geven, Captain, dat Mildred Mason deze moord niet heeft gepleegd om de eenvoudige reden, dat zij om zes uur binnen de muren van dit hotel was, en wel in gesprek met ons.

— Ik weet, dat zij het niet gedaan kan hebben. Er werd op Starke geschoten vanuit een wagen waarin slechts twee mannen gezeten waren. Maar toch kan die vrouw mij op het spoor brengen.

— Captain, zei Templar ernstig, laat haar vanavond aan ons over. Het voorstel om gezamenlijk uit te gaan is van haar kant gekomen en misschien heb ik meer kans om iets van haar te weten te komen dan U. In elk geval zijn mijn vriend en ik reeds op betrekkelijk intieme voet met haar gekomen en wij hebben dus altijd nog enige voorsprong op U.

— Okay, Sir Neville, gaf Captain Milton eindelijk toe. Het is omdat U gisteren gelijk had en ik ongelijk. Neem haar mee uit, maar brengt U mij morgen rapport uit en zorgt U er vooral voor, dat zij niet de stad verlaat.

— Daar kunt U op rekenen, Captain Milton.

— Welnu, dan tot morgen, heren.

Hij tikte tegen zijn Panama-hoed, en verliet de bar.

Om klokslag acht uur daalde Mildred Mason in een schitterende avondjapon met blote schouders en rug de brede trap van het Okeechobee-Hotel af om in de foyer door John Templar en Charles Houston te worden begroet. De beide vrienden droegen tropen-smoking, zwarte pantalon met wit smoking jasje.

In een gloednieuwe wagen, die Templar voor die avond gehuurd had, reden zij de stad door en sloegen weldra de zeeweg in, die naar Key West voerde. Het was een schitterende avond. De kap van de wagen was neergeslagen en de koele zeewind kon vrijelijk met hun haren spelen.

Templar zat achter het stuur, Mildred naast hem, terwijl Charles — zoals het een zedelijk getrouwd man paste — achterin had plaats genomen.

— Je moet maar zeggen hoe ik rijden moet, Mildred, zei Templar, want ik weet niet waar die tent uithangt.

— Okay. Je rijdt nog maar enkele kilometers door. Dan komen we bij een smal zijpad, dat de bossen invoert. Ongeveer drie kilometer het binnenland in staat het beroemde „Sarasota-Restaurant”.

Templar volgde haar instructies nauwgezet op en toen zij ongeveer drie kilometer het bos in waren gereden en hij geen spoor van een restaurant kon ontdekken vroeg hij:

— Zijn we er nog niet?

— Rijd eens even iets langzamer, zei Mildred.

Templar minderde gas, zodat de wagen niet sneller dan vijftien kilometer reed. Toen kwamen plotseling vanachter enkele struiken twee mannen te voorschijn, die op de treeplank stonden en hun revolvers op Templar en zijn vriend richtten.

— Stoppen maar, mister, beval de man, die Templar die middag met Mildred had zien praten in de foyer van het hotel, en die in het dagelijks leven als agent van de Morgan Air Lines optrad.

— Zo, Marlinton, begroette Templar de man. Ik ben dus aardig in de val gelopen, hè? Ik had het moeten weten. Vanmiddag zag ik je met Mildred Mason in de foyer van het hotel praten. Waarschijnlijk kwam je toen juist terug van je executie.

— Wat bedoel je? vroeg Marlinton brutaal.

— Dat het een algemeen bekend feit is, dat jij Starke vermoord hebt, antwoordde Templar.

— Hoe weet je dat?

— Captain Milton van de Staatspolitie is het me om precies vijf minuten over zeven persoonlijk komen vertellen.

Het gezicht van Marlinton betrok, doch klaarde even later weer op.

— Ik geloof er geen pest van, zei hij. Je kunt menog meer vertellen. Vooruit, rijd langzaam door.... niet harder dan vijftien kilometer. Zodra je teller boven de vijftien komt schiet ik.

Templar gaf gas en liet de wagen langzaam optrekken, terwijl de mannen op de treeplank bleven staan. Mildred zat zwiiggend naast hem en scheen hem niet goed aan durven zien. Wellicht drong eerst op dit ogenblik de laagheid van haar rol tot haar door.

Enkele honderden meters verder werd Templar gelast te stoppen. Iets van de weg af stond een houten hut en Templar zowel als Charles begreep maar al te goed, wat dit zou betekenen. Gevangenschap.... zo niet erger.

Zij werden gelast uit te stappen en naar de hut te lopen. Het was een klein bouwwerkje van drie vertrekken, waarin enkele eenvoudige meubelen stonden. De handlanger van Marlinton onderzocht de gevangenen op wapens, doch geen van beiden bleek er een bij zich te hebben. Toen werden hun handen op de rug vastgebonden en werden zij genoodzaakt op een houten stoel plaats te nemen. Hun benen werden aan de poten vastgesnoerd en hun armen aan de spijlen van de rugleuning.

— Zo, zei Marlinton voldaan, we zullen eens zien of we Thomas Morgan nu eindelijk klein kunnen krijgen.

— Hebt U er persoonlijk belang bij om hem klein te krijgen? vroeg Templar.

Marlinton haalde de schouders op.

— Ik verdien er mijn geld mee, zei hij. Het mes snijdt bij mij van twee kanten. Ik ontvang mijn salaris als agent van de Morgan Air Lines en daarenboven ontvang ik nog een aardig handje met dollars voor mijn deel aan dit soort werk.

— Dus U bent niet de leider van de bende? vroeg Templar.

— Ha, de leider, smaalde Marlinton. Waar zie je mij voor aan? Ik krijg mijn instructies en mijn geld. De rest interesseert me niet. Voor mijn part is Thomas Morgan zelf de leider.

Hij wendde zich tot zijn handlanger en zei:

— Jij zorgt er voor, dat zij drie maal per dag eten en drinken krijgen. Ze hebben het recht te roken, doch alleen wanneer jij er bij bent, zodat ze niet hun touwen door kunnen branden of zoiets. Onder geen enkele voorwaarde maak je die touwen los. Heb je dat begrepen, Luigi?

— Ja, antwoordde de man met de Italiaanse voornaam.

Toen vatte Marlinton het meisje bij de arm en zei:

— Kom, Milly, laten we onze avond niet door dit incident

verknoeien. Je had je verheugd op een diner in het Sarasota? Welnu, wat let ons?

Hij stak joviaal zijn hand op tegen de beide gevangenen en duwde toen het meisje naar buiten, waarna de deur achter hen dichtviel.

Luigi bleef enkele ogenblikken staan, niet wetend wat te doen. Toen ging ook hij de deur uit en sloot deze aan de buitenkant af.

Eerst toen waren John Templar en Charles alleen met hun zorgen. Voor de zoveelste maal zaten de beide vrienden in gevangenschap. Zou het hun ook ditmaal gelukken te ontkomen?

In deze serie is nog beperkt verkrijgbaar op aanvraag:

- Nr. 16 - De overval op de First-State Bank
- Nr. 17 - Het Eiland der verschrikking
- Nr. 18 - Een strijd vol verrassingen
- Nr. 19 - Schaduw en Geheimnis over Tibet
- Nr. 20 - De Rovers van het Himalaya-gebergte
- Nr. 21 - De Schatten der Zeerovers
- Nr. 22 - Het Festijn der Diamanten
- Nr. 23 - In de greep van het Kwade
- Nr. 24 - Het Huis in de Mist
- Nr. 25 - De strijd om het drijvend Casino
- Nr. 26 - Het Syndicaat des Doods
- Nr. 27 - Het Lotus-Mysterie
- Nr. 28 - Dr. Cheng contra John Templar
- Nr. 29 - De Valsmunters Centrale
- Nr. 30 - Nacht in San-Remo
- Nr. 31 - De vervloekte Diamant
- Nr. 32 - De Man met de Horrelvoet
- Nr. 33 - De lachende dood
- Nr. 34 - Het geheim van de Pyramide
- Nr. 35 - De Tempel des Doods
- Nr. 36 - Avontuur in Singapore
- Nr. 37 - Het debuut van de Octopus
- Nr. 38 - De Octopus ontmaskerd
- Nr. 39 - Het einde van de Octopus
- Nr. 40 - De terugkeer van Dr. Cheng
- Nr. 41 - De juwelen van Prins Sari
- Nr. 42 - Templar contra „Templar“
- Nr. 43 - Het Vinger Mysterie
- Nr. 44 - De Gouden Baori
- Nr. 45 - De Harem van Yabori
- Nr. 46 - De echo van het oerwoud
- Nr. 47 - De wraak van Dr. Cheng
- Nr. 48 - Het verdwenen lijk
- Nr. 49 - De Moderne Blauwbaard
- Nr. 50 - Leven en dood in Algiers
- Nr. 51 - Perzisch avontuur
- Nr. 52 - De ramp van de „Indor“
- Nr. 53 - Het Schatteneiland
- Nr. 54 - De Slangenkuil
- Nr. 55 - Het grote debacle
- Nr. 56 - De ondergang van het Vierde Rijk
- Nr. 57 - De Gangsterbende van Dutchy
- Nr. 58 - De Verdwijning van Maryse
- Nr. 59 - De brutale Juwelenroof
- Nr. 60 - John Templar in de val

In voorbereiding:

- Nr. 61 - De storm der bevrijding

Ter kennismaking met onze uitgave

Gentlemen
MAGAZINE
MAANDBLAD VOOR MANNEN

bieden wij U de reeds verschenen

10 Nummers

en het

Extra Badnummer

aan voor

f 3.--

Zendt dit bedrag per giro, postwissel of aan postzegels inclusief onderstaande bon aan B.H.S. SPUISTRAAT 9, DEN HAAG, en U ontvangt deze 11 nummers franco thuis.

Laat ook Uw vrienden van deze aanbieding profiteren en wijs hun de weg hiervoor!

Bon voor G.M.

(14 DAG. 7-10-'50)